DZIENNIK

USTAW I ROZPORZĄDZEŃ KRAJOWYCH

DLA KRÓLESTWA GALICYI I LODOMERYI WRAZ Z WIELKIEM KSIĘSTWEM KRAKOWSKIEM

Rocznik 1915

KRAKÓW
DRUK W. L. ANCZYCA I SPÓŁKI

Spis chronologiczny

Dziennika ustaw i rozporządzeń krajowych

dla Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rocznik 1915.

Spis alfabetyczny

dziennika ustaw i rozporządzeń krajowych

dla Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rocznik 1915.

Rok 1915.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Część I. — Wydana i rozesłana dnia 31. marca 1915.

Nr. 1.

Obwieszczenie

Prezydyum c. k. Namiestnictwa z dnia 18. lutego 1915 L. 19.202/pr. ex 1914 o dalszym poborze dodatków krajowych w dotychczasowej wysokości w II. półroczu roku 1914.

Jego Ces. i Król. Apostolska Mość raczył Najwyższem postanowieniem z dnia 3. sierpnia 1914 najmiłościwiej zatwierdzić uchwałę galicyjskiego Wydziału krajowego z dnia 16. czerwca 1914 w sprawie dalszego poboru dodatków krajowych w dotychczasowej wysokości w II. półroczu 1914 aż do czasu stanowczego ustalenia budżetu kra-

jowego na rok 1914. a to pod warunkami, unormowanymi Najwyższem postanowieniem z dnia 1. lipca 1898 i z zastrzeżeniem stanowczego ustalenia wysokości dodatków krajowych na rok 1914 na podstawie budżetu krajowego, który Sejm krajowy uchwali.

Według tego Najwyższego postanowienia pobierany będzie na mocy tej uchwały Wydziału krajowego dodatek krajowy:

a) po 72 groszy od każdej korony całej przypisanej należytości w państwowym podatku gruntowym, domowo-czynszowym, domowo-klasowym i 5% podatku od domów, wolnych od podatku czynszowego;

b) po 78 groszy od każdej korony całej przypisanej należytości w państwowych podatkach bezpośrednich osobistych, wprowadzonych ustawą z dnia 25. października 1896 Dz. u. p. Nr. 220, z wyjątkiem podatku osobisto-dochodowego, unormowanego ustawą z dnia 23. stycznia 1914 Dz. u. p. Nr. 13;

c) opodatkowani w mieście Krakowie, tudzież w powiatach krakowskim i chrzanowskim, opłacać będą dodatek do podatków pod a) wymienionych w wysokości po 68 groszy, zaś do podatków pod b) wymienionych po 74 groszy od każdej korony całej przypisanej należytości tych podatków.

C. k. Namiestnik:
Korytowski w. r.

Nr. 2.

Ustawa

z dnia 11. lipca 1914 o obowiązku właścicieli domów w stoł. król. m. Krakowie wybudowania kanałów domowych, połączenia tychże z miejskimi kanałami ulicznymi, oraz o opłatach gminnych za to połączenie.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, postanawiam co następuje:

§ 1.

W obrębie gminy stoł. król. m. Krakowa obowiązany jest każdy właściciel zabudowanej realności, położonej przy placu lub ulicy, gdzie

miejski kanał uliczny istnieje, lub zostanie zaprowadzony, do wybudowania kanału domowego i połączenia go z tym kanałem, a to tak dla odprowadzenia ścieków gospodarczych i opadów atmosferycznych, jak i rozwodnionych nieczystości kloacznych, tudzież dla odpływów z zakładów przemysłowych.

Do miejskiego kanału ulicznego nie wolno odprowadzać:

a) twardego osadu, śmieci, szutru, piasku, popiołu i odpadków większej objętości, jako to: obierzyn, skorup, kości i t. p.;

b) stałych i płynnych produktów, które wskutek swego składu chemicznego lub temperatury mogłyby uszkadzać kanały lub działać szkodliwie na ich trwałość, jak np. kwasów, płynu gnojówkowego nierozcieńczonego;

c) substancyi wybuchowych i płynów łatwo zapalnych (benzyna, eter, alkohol i t. p.);

d) płynów i materyi zakaźnych, przed należytem ich zdezynfekcyonowaniem. Tyczy się to szczególniej pracowni bakteryologicznych, szpitali, domów zdrowia, pawilonów chorób zakaźnych, domów izolacyjnych i zakładów dezynfekcyjnych.

Każda realność winna mieć swój kanał domowy i swoje własne połączenie uliczne z kanałem miejskim.

§ 2.

W razie wybudowania nowego miejskiego kanału ulicznego w miejsce miejskiego kanału, istniejącego dotychczas w ulicy, lub miejskiego kanału, istniejącego w podwórzu realności (miejskiego kanału podwórzowego), z którym kanały domowe poszczególnych realności są już połączone, obowiązani są właściciele realności, te kanały domowe połączyć w myśl § 1. z nowo wybudowanym miejskim kanałem ulicznym.

O zniesieniu miejskiego kanału ulicznego lub miejskiego kanału podwórzowego postanawia w każdym poszczególnym wypadku Rada miasta.

W razie budowy miejskiego kanału ulicznego w miejsce miejskiego kanału podwórzowego ustanawia Rada miasta czasokres dla połączenia kanału domowego z tym nowym kanałem. Czasokres ten wynosić musi co najmniej 6 miesięcy, a najwięcej dwa lata. W razie budowy miejskiego kanału ulicznego w miejsce zniesionego kanału ulicznego lub w razie budowy zupełnie nowego kanału ulicznego miejskiego oznaczy Magistrat czasokres do połączenia kanału domowego z tymże kanałem miejskim.

Po bezskutecznym upływie terminów wyżej oznaczonych może Magistrat zmiany kanału domowego i połączenia ulicznego wykonać na koszt i niebezpieczeństwo właściciela realności.

§ 3.

Połączenie uliczne między zewnętrzną granicą realności a kanałem ulicznym wykona gmina m. Krakowa we własnym zarządzie.

Koszta tego połączenia aż do 10 metrów, licząc od zewnętrznej granicy realności do najbliższego miejskiego kanału ulicznego, ponosi właściciel realności, koszta zaś ponad 10 metrów ponosi gmina m. Krakowa.

Koszta wyburzenia względnie zasypania zniesionego miejskiego kanału tak ulicznego, jak podwórzowego ponosi gmina m. Krakowa.

Budowę lub przebudowę kanału domowego wykona właściciel realności własnym kosztem.

§ 4.

Przed rozpoczęciem budowy kanału domowego i połączenia tegoż z miejskim kanałem ulicznym mają być dotyczące plany przedłożone Magistratowi do zatwierdzenia, którego rozstrzygnięcie ma nastąpić w przeciągu dni 30.

§ 5.

Gmina stoł. król. m. Krakowa ma prawo pobierania jednorazowych opłat za określone w § 1. połączenie kanałów domowych z miejskimi kanałami ulicznymi, a właściciele realności są obowiązani do uiszczenia tych opłat. Za wprowadzenie do miejskich kanałów ulicznych wód opadowych z rynien dachowych zapomocą osobnych kanałów odciekowych nie są obowiązani właściciele domów do uiszczenia osobnej opłaty.

Od powyższych opłat są wolni właściciele tych domów:

1. których kanały domowe w chwili przebudowy były połączone z miejskimi kanałami podwórzowymi;

2. które znajdują się przy ulicach na podstawie §§ 16.a, 16.d, 16.e, 16.f, 16.g i 16.h, noweli do ustawy budowniczej z dnia 28. marca 1910, Nr. 89. dz. u. i rozp. kraj. otwartych, względnie uregulowanych i urządzonych.

Opłaty jednorazowe i dopuszczalne uwolnienie od tychże ustana-

wia się tylko na okres 30 lat licząc od dnia wykonania połączenia z kanałem miejskim ulicznym.

§ 6.

Wysokość opłat ustanawia się na 25 koron za każdy metr długości frontu realności.

Przy realnościach o dwu frontach należy się opłata od dłuższego frontu, właściciel realności ma jednak prawo połączyć kanały odciekowe po obu stronach swej realności.

Za połączenie kanałów domowych z realności, mających więcej jak dwa fronty, ma być wymierzoną opłata według połowy długości wszystkich frontów.

§ 7.

Opłaty wymierza Magistrat jednocześnie z zatwierdzeniem planów na budowę kanału domowego.

§ 8.

Opłaty z niniejszej ustawy się należące (§§ 5 i 6), tudzież koszta połączenia kanałów domowych z kanałami miejskimi ulicznymi (§ 3. ustęp 1.) oraz koszta budowy lub przebudowy kanałów domowych wykonanych przez Magistrat w zastępstwie właściciela realności na jego koszt i niebezpieczeństwo (§ 2. ustęp 4.) winien obowiązany do ich zapłaty uiścić w kasie miejskiej do dni 14-tu, licząc od dnia otrzymania wezwania do zapłaty, w przeciwnym razie ściągać będzie Magistrat wraz z 5% odsetkami zwłoki stosownie do przepisu § 4. ces. rozp. z 20. kwietnia 1854. Nr. 96. dz. u. p.

§ 9.

Regulamin techniczny i rozporządzenia wykonawcze do niniejszej ustawy uchwala Rada miasta.

Uchwała ta wymaga jednak do swej ważności zatwierdzenia Wydziału krajowego w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem.

§ 10.

W razie przekroczenia przepisów, objętych niniejszą ustawą, przy-

sługiwać będzie Magistratowi nakładania prawo grzywien w wysokości od 10—600 koron.

§ 11.

Przeciw wydanym na podstawie niniejszej ustawy zarządzeniom i orzeczeniom Magistratu przysługują środki prawne, przewidziane statutem miasta (§§ 106 i 108 statutu).

§ 12.

Rekurs przeciw wymiarowi opłaty, oraz przeciw zarządzeniom Magistratu z § 2. ust. 4. nie ma mocy wstrzymującej.

§ 13.

Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem jej ogłoszenia.

§ 14.

Wykonanie niniejszej ustawy poruczam mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych w porozumieniu z interesowanymi Ministrami.

Bad Ischl, dnia 11. lipca 1914.

Franciszek Józef w. r.
Heinold w. r.

Nr. 3.

Ustawa

z dnia 11. lipca 1914 o zezwoleniu gminie stoł. król. miasta Krakowa na pobieranie opłat gminnych na cele dobroczynności publicznej od przedstawień teatralnych i wszelkich innych przedstawień, koncertów, widowisk, zabaw oraz balów.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem postanawiam, co następuje:

Art. I.

Gmina stoł. król. miasta Krakowa pobierać będzie opłaty gminne na cele dobroczynności publicznej od koncertów, przedstawień teatralnych oraz od innych przedstawień, zabaw i balów, widowisk i produkcyi jak wogóle od wszelkich przedsięwzięć, których celem jest dostarczenie publiczności rozrywki za opłatą pobieraną bądźto w formie biletów wstępu, bądźto w innej formie.

Art. II.

Opłaty w art. I. ustanowione, będą pobierane z reguły w procentach od ceny sprzedanych biletów wstępu względnie w procentach od innej opłaty, uiszczonej za wstęp (art. III. 1 2, 3).

W przypadkach zaś, w których nie da się zastosować tego sposobu wymiaru, opłaty owe wymierzane będą w sposób ryczałtowy (art. III. 4, 5 i art. IV).

Art. III.

W szczególności ustanawia się opłaty następujące:

1. od przedstawień w teatrach rozmaitości (Varieté, orfeum, colosseum i t. p.), od kabaretów, dalej od przedstawień w teatrach świetlnych, jak kinematografu lub inne tego typu już istniejące lub w przyszłości powstać mogące przedsiębiorstwa, 20% od ceny biletów wstępu;

2. od tych przedstawień teatralnych, na których cięży już 5% opłata na rzecz emerytalnego funduszu artystów teatrów miejskich, 5% od ceny biletów;

3. od przedstawień teatralnych, nie objętych ustępem drugim, od koncertów, balów, widowisk, produkcyi i innych przedstawień i przedsięwzięć w rozumieniu art. I., po 10% od ceny biletów lub innej opłaty za wstęp.

Tu należą między innemi także: wieczorki, poranki, żywe dzienniki, loterye fantowe, festyny, kiermasze, wszelkiego rodzaju wystawy, panoramy, fotoplastikony, menażerye, wzloty balonów i aeroplanów i inne widowiska zabawowe lub sportowe, rauty, reduty i t. p.

4. Kawiarnie, restauracye i t. p. inne przedsiębiorstwa, które urządzają bezpłatne koncerty lub jakiekolwiek inne widowiska, czy produkcye, opłacać mają ryczałt od 10 hal. do 20 K. za każdy dzień koncertu, czy widowiska. Wysokość ryczałtu w każdym poszczególnym przypadku ustali Magistrat zależnie od frekwencyi gości.

Te postanowienia o ryczałcie odnoszą się także:

a) do tych wszystkich przedsiębiorstw, które za urządzane przez nie widowiska i przedstawienia w rozumieniu artykułu I. pobierają od publiczności opłatę w taki sposób, iż nie da się zastosować wymiaru procentowego, o jakim mowa w ustępie 1. 2. i 3. tego artykułu; oraz:

b) do przedsiębiorstw, utrzymujących dla rozrywki swych gości gramofony, automatyczne fortepiany i wogóle inne automaty świetlne (mutuoskopy), automaty muzyczne, wokalne i t. p.

5. Od każdego karuzelu i huśtawki pobieraną będzie opłata ryczałtowa w stosunku po 15 koron miesięcznie za czas prowadzenia przedsiębiorstwa.

Art. IV.

Zabawy, przedstawienia i t. p. (art. I.), urządzane przez stowarzyszenia, służące wyłącznie celom towarzyskim, oświatowym lub humanitarnym, nie podlegają opłacie:

a) jeżeli one leżą w okresie statutowej działalności odnośnych stowarzyszeń, oraz

b) jeżeli wstęp na nie dozwolony jest tylko członkom stowarzyszenia lub ich rodzinom.

Stowarzyszenia te mają jednak uiszczać postanowioną w tej ustawie opłatę od wstępów pobieranych od osób, nie będących ich członkami.

Magistrat może w tych przypadkach pobierać w miejsce opłaty procentowej opłatę ryczałtową.

Art. V.

Nie podlegają opłacie:

a) odczyty i wykłady, mające na celu szerzenie oświaty,

b) przedstawienia i tym podobne w art. I. i III. opisane widowiska, urządzane w budynkach szkolnych przez uczniów szkół ludowych, średnich lub wyższych zakładów naukowych.

Art. VI.

Nie kosztujące więcej niż 1 koronę bilety wstępu na przedstawienia teatralne i koncerty nie podlegają opłacie.

Przepis ten odnosi się tylko do przedstawień teatralnych w ścisłem tego słowa znaczeniu, t. j. do dramatów, oper i operetek, tudzież

do koncertów, nie połączonych z innemi widowiskami lub z podawaniem potraw i napojów.

Art. VII.

Osoby, urządzające przedstawienia i widowiska, w art. I. i III. wymienione, odpowiedzialne są za wniesienie do Kasy miejskiej opłat, ustawą niniejszą ustanowionych.

Opłaty zaległe ściągać będzie od nich Magistrat na podstawie §. 4. rozporządzenia cesarskiego z dnia 20. kwietnia 1854, Dz. p. p. Nr. 96.

Art. VIII.

Przepisy wykonawcze, które wyda Magistrat jednocześnie z wprowadzeniem tej ustawy w życie, zawierać będą szczegółowe postanowienia co do sposobu uiszczania opłat, wymiaru ryczałtu i kontroli.

Art. IX.

Przekroczenia niniejszych przepisów, o ile nie podlegają pod postanowienia powszechnej ustawy karnej, karać będzie Magistrat miasta Krakowa grzywną do 200 koron lub w razie nieściągalności aresztem do 20 dni.

Art. X.

Niniejsza ustawa wchodzi w życie w miesiąc po jej ogłoszeniu, a jednocześnie traci moc obowiązującą ustawa z dnia 15. stycznia 1910, Nr. 48 Dz. u. kraj.

Art. XI.

Wykonanie tej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych w porozumieniu z Moim Ministrem Skarbu.

Bad Ischl dnia 11. lipca 1914.

Franciszek Józef w. r.

Heinold w. r. **Engel** w. r.

Nr. 4.

Ustawa

z dnia 23. grudnia 1914 o wyłączeniu przysiółków Łęki i Bulina ze związku gminy Trzemeśnia, powiatu Myślenice i utworzeniu z nich samoistnej gminy administracyjnej pod nazwę »Łęki z Buliną«.

Za zgodą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem postanawiam, co następuje:

Art. I.

Przysiółki Łęki i Bulina wyłącza się ze związku gminy Trzemeśnia, powiatu Myślenice i tworzy się z nich samoistną gminę administracyjną pod nazwą »Łęki z Buliną«.

Art. II.

Do trzech miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy ma być Rada gminna w Trzemeśni rozwiązaną, a natomiast mają być zarządzone i przeprowadzone wybory do Rady gminnej w Trzemeśni i w Łękach z Buliną.

Art. III.

Ustawa ta wchodzi w życie z dniem jej ogłoszenia.

Art. IV.

Wykonanie tej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Wiedeń, dnia 23. grudnia 1914.

Franciszek Józef w. r.

Heinold w. r.

Nr. 5.

Rozporządzenie

c. k. Namiestnictwa z dnia 4. listopada 1914 L. VIIa. 10.186, którem w porozumieniu z Wydziałem krajowym po wysłuchaniu wniosków Prezydenta miasta i Rady miejskiej w Krakowie i po zasięgnięciu opinii c. k. krajowej Rady zdrowia zmienia się postanowienia §§-ów 3. ustęp 1. i 8. ustęp 6, statutu stałej Komisyi sanitarnej w mieście Krakowie, wydanego rozporządzeniem c. k. Namiestnictwa z dnia 24. lipca 1893 L. 46.776 Dz. ust. i rozp. kraj. Nr. 43.

I.

§. 3. ust. 1. ma odtąd brzmieć jak następuje:

Komisya sanitarna składa się z 14-tu członków, wybranych przez Radę miasta, w połowie ze swego grona, w połowie ze znawców, zamieszkałych w gminie. Za znawców uważać należy osoby, mające ze swego stanowiska lub zawodu styczność z hygieną publiczną.

II.

§. 8. ust. 6. ma odtąd brzmieć, jak następuje:

Do ważności uchwał potrzebną jest obecność przynajmniej 5-ciu członków, prócz przewodniczącego. Uchwały zapadają większością głosów obecnych.

c. k. Namiestnik:
Korytowski w. r.

Nr. 6.

Obwieszczenie

Prezydyum c. k. Namiestnictwa z dnia 13. lutego 1915 L. 1022/pr. którem na mocy §. 9. rozporządzenia ministeryalnego z dnia 15. lutego 1857 Dz. p. p. Nr. 33 ustanawia się sposób, w jaki odbywać się ma meldowanie obcych, przyjętych na mieszkanie przez osoby prywatne w miejscowościach: Kozy, Bestwina, Bestwinka i Dankowice, powiatu bialskiego.

§ 1.

Postanowienia obwieszczenia z dnia 29. lutego 1888 Dz. ust. kraj. Nr. 29 co do meldowania obcych, przyjętych na mieszkanie przez osoby prywatne, mają stosować się także do miejscowości Kozy, Bestwina, Bestwinka i Dankowice, powiatu bialskiego.

§ 2.

Przekroczenie tych przepisów meldunkowych, o ile nie podlegają orzecznictwu sądów na podstawie § 320 u. k. karane będą według rozporządzenia ministeryalnego z d. 2. kwietnia 1858 Dz. p. p. Nr. 51.

§. 3.

Obwieszczenie niniejsze wchodzi w wykonanie natychmiast po ogłoszeniu.

C. k. Namiestnik:
Korytowski w. r.

Nr. 7.

Obwieszczenie

Prezydyum c. k. Namiestnictwa galicyjskiego z dnia 2. października 1914, L. 21.719 pr.

Jego Ces. i Król. Apostolska Mość raczył Najwyższem postanowieniem z dnia 4. września 1914 zatwierdzić najmiłościwiej następującą uchwałę Sejmu krajowego z dnia 18. lutego 1914 o poborze dodatków powiatowych od państwowych podatków bezpośrednich w powiecie Brzeskim w roku 1911.

Uchwała

Reprezentacyi powiatowej w Brzesku zezwala się w myśl postanowień § 23 ustawy z dnia 17. czerwca 1874 Dz. u. kr. Nr. 51 pobie-

rać w roku 1911 dodatki powiatowe w wysokości 62% (sześćdziesiąt dwa) od państwowych podatków bezpośrednich w powiecie przypisanych z wyłączeniem podatku osobisto-dochodowego, a to obok 18% dodatku na cele drogowe, przepisanego §-em 12 ustawy z dnia 10. grudnia 1907 Dz. u. kr. Nr. 155.

C. k. Namiestnik:
Korytowski w. r.

Nr. 8.

Obwieszczenie

Prezydyum c. k. Namiestnictwa galicyjskiego z d. 2. października 1914, L. 21.720 pr.

Jego Ces. i Król. Apostolska Mość raczył Najwyższem postanowieniem z dnia 4 września 1914 zatwierdzić najmiłościwiej następującą uchwałę Sejmu krajowego z dnia 18. lutego 1914 o poborze dodatków powiatowych od państwowych podatków bezpośrednich w powiecie Brzeskim w roku 1912.

Uchwała

Reprezentacyi powiatowej w Brzesku zezwala się w myśl postanowień § 23 ustawy z dnia 17. czerwca 1874 Dz. u. kr. Nr. 51 pobierać w roku 1912 dodatki powiatowe w wysokości 61% (sześćdziesiąt jeden) od państwowych podatków bezpośrednich w powiecie przypisanych z wyłączeniem podatku osobisto-dochodowego, a to obok 18% dodatku na cele drogowe, przepisanego §-em 12 ustawy z dnia 10. grudnia 1907 Dz. u. kr. Nr. 155.

C. k. Namiestnik:
Korytowski w. r.

Nr. 9.

Obwieszczenie

Prezydyum c. k. Namiestnictwa galicyjskiego z dnia 2. października 1914, L. 21.718/pr.

Jego Ces. i Król. Apostolska Mość raczył Najwyższem postanowieniem z dnia 4. września 1914 zatwierdzić najmiłościwiej następującą uchwałę Sejmu krajowego z dnia 18. lutego 1914 o poborze dodatków powiatowych od państwowych podatków bezpośrednich w powiecie Brzeskim w r. 1913.

Uchwała

Reprezentacyi powiatowej w Brzesku zezwala się w myśl postanowień § 23 ustawy z dnia 17. czerwca 1874 Dz. u. kr. Nr. 51 pobierać w roku 1913 dodatki powiatowe w wysokości 70% (siedmdziesiąt) od państwowych podatków bezpośrednich w powiecie przypisanych z wyłączeniem podatku osobisto-dochodowego, a to obok 18% dodatku na cele drogowe przepisanego §-em 12. ustawy z dnia 10. grudnia 1907 Dz. u. kr. Nr. 155.

C. k. Namiestnik:
Korytowski w. r.

Nr. 10.

Obwieszczenie

Prezydyum c. k. Namiestnictwa galicyjskiego z dnia 1. października 1914, L. 21.714/pr.

Jego Ces. i Król. Apostolska Mość raczył Najwyższem postanowieniem z dnia 4. września 1914 zatwierdzić najmiłościwiej następującą uchwałę Sejmu krajowego z dnia 25. lutego 1914 o poborze dodatków

powiatowych od państwowych podatków bezpośrednich w powiecie Brzeskim w roku 1914.

Uchwała

Reprezentacyi powiatowej w Brzesku zezwala się w myśl postanowień § 23 ustawy z dnia 17. czerwca 1874 Dz. u. kr. Nr. 51 pobierać w roku 1914 dodatki powiatowe w wysokości 80% (ośmdziesiąt) od państwowych podatków bezpośrednich w powiecie przypisanych z wyłączeniem podatku osobisto-dochodowego, a to obok 18% dodatku na cele drogowe przepisanego §-em 12. ustawy z dnia 10. grudnia 1907, Dz. u. kr. Nr. 155.

C. k. Namiestnik:
Korytowski w. r.

KRAKÓW. — DRUK W. L. ANCZYCA I SPÓŁKI.

Rok 1915.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Część II. — Wydana i rozesłana dnia 25. kwietnia 1915.

Nr. 11.

Rozporządzenie

c. k. Namiestnictwa galicyjskiego z dnia 4. lutego 1915 L. 1960/pr., którem zaprowadza się jednolity gatunek drobnego białego pieczywa na czas trwania wojny.

Na podstawie postanowień § 5. rozporządzenia Pana Ministra handlu wydanego w porozumieniu z Ministrami spraw wewnętrznych, rolnictwa i Skarbu zarządzam co następuje:

§ 1.

Aż do dalszego zarządzenia ogranicza się dotychczasowy wyrób drobnego białego pieczywa do wyrabiania okrągłych bułeczek na wodzie o wadze 35 gramów w cenie po 4 h.

Żadnego innego drobnego białego pieczywa wypiekać nie wolno.

§ 2.

Do wypiekania tych bułeczek wolno używać mąki, która zawiera najwyżej 50% przedniej mąki pszennej piekarskiej, albo 70% pszennej mąki do gotowania, reszta musi być uzupełniona mąką jęczmienną, kukurudzianą, owsianą, ryżową lub mąką kartoflaną z walców, mąką kartoflaną białą, wreszcie miazgą kartoflaną. Domieszka ta może być albo jednolita, albo zawierać dowolną mieszaninę powyższych mąk. Dodatek mąki kartoflanej białej nie może jednak przenosić 20% ogólnej wagi wyrobionej mąki, do której można też dodać najwyżej 5% cukru.

§ 3.

Ażeby piekarzom dać możność zużycia zapasów masła, suchego mleka i t. d., służących do wypiekania zakazanego niniejszem rozporządzeniem kruchego pieczywa, pozwala się wyjątkowo wypiekać aż do dnia 18. lutego 1915 także kruche rogalki o wadze 35 gramów po 4 h. za sztukę. Od dnia 19. lutego nie wolno wypiekać żadnego innego drobnego białego pieczywa, oprócz bułeczek w § 1. oznaczonych.

§ 4.

Przekroczenia niniejszego rozporządzenia karane będą według § 11. cesarskiego rozporządzenia z dnia 20. kwietnia 1854 Dz. u. p. Nr. 96, grzywną do 200 koron lub aresztem do 14-tu dni.

§ 5.

Rozporządzenie to ma być umieszczone na widocznem miejscu we wszystkich piekarniach i sklepach sprzedaży pieczywa.

§ 6.

Rozporządzenie to wchodzi w życie z dniem 5. lutego 1915.

C. k. Namiestnik:
Korytowski w. r.

Nr. 12.

Rozporządzenie

c. k. galicyjskiego Namiestnictwa z dnia 17. marca 1915 L. 3864/pr., którem ogranicza się wolność sprzedaży wyrobów młynarskich.

Na podstawie § 3. lit. b. cesarskiego rozporządzenia z dnia 21. lutego 1915 Dz. p. p. Nr. 41 zarządzam co następuje:

§ 1.

Piekarzom, cukiernikom oraz osobom, które w sposób przemysłowy sprzedają pieczywo, względnie wyroby młynarskie, nie wolno zbywać tygodniowo więcej jak połowę ilości sprawdzonej jako przecięcie przy przeprowadzeniu spisu zapasów po myśli cesarskiego rozporządzenia z 21. lutego 1915 Dz. p. p. Nr. 41 t. j. nie więcej jak czwartą część tej ilości, jaką sprzedali w czasie od 1. do 15. lutego b. r.

§ 2.

W razie szczególnych, na uwzględnienie zasługujących okoliczności może powiatowa Władza polityczna zezwalać na wyjątki w pojedyńczych wypadkach.

§ 3.

Mąki nie wolno sprzedawać we większych ilościach jak pół kilograma.

§. 4.

Przekroczenia tego rozporządzenia karane będą przez polityczne Władze powiatowe w myśl §§ 35 i 36 ces. rozporządzenia z 21. lutego 1915 Dz. p. p. N. 41 grzywną do 2.000 K lub aresztem do 3 miesięcy, a w razie obciążających okoliczności grzywną do 5.000 K lub aresztem do 6 miesięcy, przyczem może być orzeczona utrata uprawnienia przemysłowego.

§ 5.

Rozporządzenie niniejsze obowiązuje aż do dalszego zarządzenia od dnia ogłoszenia.

§ 6.

Rozporządzenie to ma być trwale umieszczone widocznie w każdym lokalu przemysłowym osób, wymienionym w §. 1.

C. k. Namiestnik:
Korytowski w. r.

Nr. 13.

Rozporządzenie

c. k. Namiestnika w Galicyi z dnia 31. marca 1915 L. 4669/pr., którem się zaprowadza kontrolę spożycia chleba i mąki.

Na podstawie §§ 4. i 6. rozporządzenia całego Ministerstwa z dnia 26. marca 1915, Dz. u. p. Nr. 75 rozporządzam co następuje:

§ 1.

Począwszy od dnia 18. kwietnia 1915 wolno w gminach: Biała, Bochnia, Chrzanów, Jaworzno, Kęty, Limanowa, Lipnik, Myślenice, Nowy Sącz, Nowy Targ, Oświęcim, Sucha, Wadowice, Zabłocie, Zakopane i Żywiec z Isepem sprzedawać chleb i mąkę konsumentom tylko za urzędowemi kartami kontroli spożycia chleba i mąki.

W gminie Białej i Lipniku ważne są też karty zaprowadzone przez szląski c. k. Rząd krajowy w mieście Bielsku, tak samo jak karty tutejsze ważne są w mieście Bielsku.

Jako mąkę uważa niniejsze rozporządzenie wyroby młynarskie wszelkiego rodzaju (mąka, grysik, krupy i t. p.) z wyjątkiem grysu, a jako chleb uważa się też niecukrzone sucharki na wodzie.

§ 2.

We wszystkich innych gminach będzie aż do dalszego zarządzenia kontrola spożycia chleba i mąki w ten sposób wykonywaną, że poli-

tyczna władza I. instancyi wykonując rozporządzenie z 17. marca 1915 L. 3864/pr. oznaczy od 14 do 14 dni przemysłowcom, którzy chleb i mąkę sprzedają (piekarze, cukiernicy, młynarze, handlarze mąki, przemysłowcy gospodnio-szynkarscy i t. p.) ilość chleba i mąki, którą wolno im spotrzebować lub przerobić w tym czasie, jako niezbędnie konieczną dla zaspokojenia potrzeb ich odbiorców.

Przytem należy z jednej strony wziąć za podstawę ustaloną ilość spożycia 200 gr. mąki lub 280 gr. chleba dziennie na głowę, z drugiej strony znajdujące się u przemysłowca zapasy mąki i chleba.

Zapiski wprowadzone dla nazwanych przemysłowców w § 8. rozporządzenia ministeryalnego z dnia 26. marca 1915, Dz. u. p. Nr. 75 należy ściśle kontrolować.

§ 3.

Karty dla kontroli spożycia chleba i mąki będą wydawane całe, albo zmniejszone, albo dzienne. Wystawiane będą z urzędu i opiewają na jedną osobę.

Karta cała i karta zmniejszona jest ważną na oznaczony w niej tydzień kalendarzowy.

Cała karta opiewa na 1400 gr. (1 kg. 40 dkg.) mąki albo 1960 gr. (1 kg. 96 dkg.) chleba, zmniejszona karta na 975 gr. (97 dkg. 5 gr.) mąki albo 1365 gr. (1 kg. 36 dkg. 5 gr.) chleba.

Zamiast mąki wolno wydawać za temi kartami także i inne wyroby młynarskie w takiej samej ilości.

Karta dzienna dla kontroli spożycia chleba opiewa na 175 gr. (17 dkg. 5 gr.) chleba.

Karty dla kontroli spożycia chleba i mąki są publicznymi dokumentami; fałszowanie ich karane będzie według ustawy karnej.

§ 4.

Całe i zmniejszone karty dla kontroli spożycia chleba i mąki będą wydawane przez ustanowione z ramienia władzy politycznej I. Instancyi Komisye dla chleba głowie gospodarstwa domowego dla niego i dla jego domowników.

Głowa gospodarstwa domowego obowiązana jest doręczyć tym domownikom, którzy nie są na jego wikcie, otrzymane dla nich karty.

Do domowników wlicza się w rozumieniu niniejszego rozporządzenia także i podnajemców.

Każdą zmianę w liczbie domowników winna głowa gospodarstwa domowego albo jej zastępca zgłosić u właściwej Komisyi dla chleba w miejscu wydawania kart.

§ 5.

Przy pierwszem wydaniu kart dla kontroli spożycia chleba i mąki otrzyma każdy tylko zmniejszoną kartę.

Wraz z kartą dla kontroli spożycia chleba i mąki otrzyma głowa gospodarstwa domowego urzędowy formularz, w którym potwierdzi odbiór kart dla siebie i swoich domowników, oraz złoży dla dalszego wydania kart deklaracyę co do ilości osób, które ma na wikcie w swem gospodarstwie lub którzy u niego mieszkają, a nadto co do znajdujących się w tem gospodarstwie zapasów mąki i chleba.

Po otrzymaniu tej deklaracyi, podpisanej przez głowę gospodarstwa domowego, wyda Komisya dla chleba osobom, w których gospodarstwie znajdują się zapasy mniejsze niż 2 kg. mąki lub zboża na głowę — na przyszłe tygodnie pełne karty dla kontroli spożycia chleba i mąki.

Osoby, w których gospodarstwie domowem znajdują się większe zapasy mąki lub zboża niż 2 kg. na głowę — otrzymują tylko karty zmniejszone tak długo aż ich zapasy nie spadną poniżej tej ilości przy spożywaniu dziennie dopuszczalnem.

Zapasy, zatajone w oświadczeniu głowy gospodarstwa domowego może Władza polityczna I. instancyi uznać za przepadłe na rzecz Państwa.

§ 6.

Podróżni, w których miejscu stałego zamieszkania nie są wprowadzone karty dla kontroli spożycia chleba i mąki, mogą, jeżeli przebywają przejściowo w gminie, w której karty te zaprowadzono, otrzymać kartę dzienną dla kontroli spożycia chleba za pośrednictwem osoby, u której przejściowo zamieszkali.

Tę kartę należy przed odjazdem złożyć u dającego mieszkanie, który winien ją zwrócić tam, gdzie ją wydano.

§ 7.

Karty dla spożycia chleba i mąki zawierają odcinki uwidaczniające wagę chleba lub mąki, na zakupno których karta opiewa.

Przenoszenie karty dla kontroli spożycia chleba i mąki na kogo innego, jako też użycie karty przeznaczonej urzędownie dla innej osoby, albo wreszcie karty, której ważność już zgasła, jest wzbronione.

Tak samo wzbronione jest sprzedającym chleb i mąkę, przywłaszczać sobie karty dla kontroli spożycia chleba i mąki, lub odcinki tych kart, jeżeli równocześnie nie wydają chleba lub mąki.

§ 8.

W gminach, w których są zaprowadzone karty dla kontroli spożycia chleba i mąki, wolno sprzedawać chleb i mąkę tylko za okazaniem karty przez konsumenta i za równoczesnem odłączeniem przez sprzedającego odcinków karty w ilości odpowiadającej wadze kupionego chleba lub mąki.

Postanowienia te mają także zastosowanie w przemyśle gospodnio-szynkarskim.

Za nieprzestrzeganie tych przepisów pociągnięty będzie do odpowiedzialności tak kupujący jak i sprzedający.

W restauracyach kolejowych i w wagonach restauracyjnych można wydawać chleb do bezpośredniego osobistego spożycia podczas podróży tak personalowi kolejowemu jak i podróżnym, którzy się wykażą ważnym biletem kolejowym.

§ 9.

Kto w sposób przemysłowy sprzedaje osobom trzecim chleb lub mąkę, winien chować wszystkie zebrane odcinki kart dla kontroli spożycia chleba i mąki (§ 8.) i przedkładać je posortowane według oznaczonej na nich wagi, z końcem każdego tygodnia najbliższej Komisyi dla chleba.

§ 10.

Potrzebne bliższe postanowienia wyda polityczna Władza powiatowa.

§ 11.

Przekroczenia tego rozporządzenia i wydanych na jego podstawie przepisów, o ile nie podpadają pod cięższe przepisy karne, karane będą na podstawie cesarskiego rozporządzenia z dnia 21. lutego 1915 Dz. p. p. Nr. 41. przez powiatową władzę polityczną grzywną do 2000 koron albo aresztem do 3 miesięcy, w razie okoliczności obciążających, grzywną aż do 5000 koron albo aresztem do 6 miesięcy.

Przy ukaraniu można orzec w myśl § 36. powołanego cesarskiego rozporządzenia utratę uprawnienia przemysłowego.

§ 12.

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

C. k. Namiestnik:
Korytowski w. r.

Nr. 14.

Rozporządzenie

c. k. Namiestnika Galicyi z dnia 13. kwietnia 1915 L. 6069/pr., którem zaprowadza się jednolitą wagę i cenę chleba.

W uzupełnieniu tutejszego rozporządzenia z dnia 4. lutego 1915 L. 1960/pr., którem zaprowadzono jednolity gatunek drobnego białego pieczywa, — zarządzam na podstawie postanowień § 4. rozporządzenia Ministerstwa z dnia 30. stycznia 1915 Dz. p. p. Nr. 24 — co następuje:

§ 1.

Aż do dalszego zarządzenia nie wolno ani wypiekać, ani sprzedawać chleba w bochenkach o wadze mniejszej niż 280 gramów, a waga bochenków większych musi być podzielna przez 70, tak że bochenki większe muszą ważyć 350, 420, 490, 560 itd. gramów. Bochenki mogą być okragłe lub podłużne.

§ 2.

Bochenki najmniejsze o wadze 280 gramów muszą być w ten sposób wyrobione, żeby je z łatwością można rozdzielić na cztery równe części po 70 gramów.

§ 3.

Cena chleba nie może przenosić 5 halerzy za 70 gramów.

§ 4.

Mięszanina mąki, użyta na chleb musi odpowiadać przepisom § 2 rozporządzenia ministeryalnego z 30. stycznia 1915 Dz. p. p. Nr. 24.

§ 5.

Rozporządzenie to ma być umieszczone na widocznem miejscu we wszystkich piekarniach, sklepach i lokalach, w których sprzedaje się pieczywo.

§ 6.

Przepisy tego rozporządzenia nie odnoszą się do chleba wypiekanego na zlecenie Zarządu wojskowego dla wojska.

§ 7.

Przekroczenia tego rozporządzenia będą karane przez Władze polityczne I. instancyi w myśl § 15. rozporządzenia Ministerstwa z 30. stycznia 1915 Dz. p. p. Nr. 24 grzywną do 5000 K., lub aresztem do sześciu miesięcy. Nadto może być odebrane uprawnienie przemysłowe.

§ 8.

Rozporządzenie to wchodzi w życie z dniem 18. kwietnia 1915.

C. k. Namiestnik:
Korytowski w. r.

KRAKÓW — DRUK W. L. ANCZYCA I SPÓŁKI.

Rok 1915.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Część III. — Wydana i rozesłana dnia 28. maja 1915.

Nr. 15.

Ustawa

z dnia 22. sierpnia 1914 w przedmiocie połączenia król. woln. miasta Podgórza z stoł. król. miastem Krakowem, wyłączenia tegoż miasta z okręgu Rady powiatowej Wielickiej, oraz w przedmiocie zmiany §§ 18, 42, 48, 49, 53, 54, 62, 67, 85 i 99 statutu stoł. król. miasta Krakowa.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem postanawiam, co następuje:

Art. I.

Królewskie wolne miasto Podgórze, położone w autonomicznym powiecie wielickim, zostaje połączone z stoł. król. miastem Krakowem w jedną gminę miejscową, pod wspólną nazwą stoł. król. miasto Kraków.

Art. II.

Wskutek tego połączenia przestaje miasto Podgórze istnieć jako samodzielna jednostka administracyjna.

Art. III.

Równocześnie z przyłączeniem do Krakowa, zostaje miasto Podgórze wyłączone z okręgu Rady powiatowej wielickiej.

Art. IV.

Gmina miasta Krakowa przejmuje prawa i obowiązki miasta Podgórza.

Art. V.

Gmina miasta Krakowa obowiązaną jest ściśle dopełnić zobowiązań, przyjętych mocą zawartej z miastem Podgórzem umowy, zatwierdzonej uchwałą Rady miasta Podgórza z dnia 15. i 16. kwietnia 1913 r. i uchwałą Rady miasta Krakowa z dnia 23. kwietnia 1913 r.

Nad ścisłem dopełnieniem powyższych zobowiązań czuwać będzie Wydział krajowy, któremu w tym celu służy prawo zarządzić stosowne środki zaradcze.

Gdyby Rada miejska nie wstawiła we właściwym czasie w swój budżet kwoty potrzebnej na pokrycie wydatków, połączonych z dopełnieniem takiego zobowiązania, ma Wydział krajowy kwotę tę wstawić do budżetu miejskiego.

Art. VI.

W celu złagodzenia względnie usunięcia utrudnień w administracyi powiatowej, powstających z powodu wyłączenia z okręgu Rady powiatowej wielickiej miasta Podgórza, oraz w celu uregulowania sto-

sunków, wynikłych z odpowiedzialności gminy miasta Podgórza jako części powiatu, za zobowiązania powiatowej Kasy oszczędności w Wieliczce, obowiązaną jest gmina miasta Krakowa:

a) przyjąć na siebie wobec funduszu krajowego obowiązek gwarancyi oprocentowania sumy 60.000 koron, tworzącej część pierwotnej sumy 150.000 koron, której oprocentowanie, jako części kapitału zakładowego kolei lokalnej Wieliczka—Myślenice—Mszana dolna, poręczyła Rada powiatowa wielicka;

b) wypłacać Reprezentacyi powiatowej w Wieliczce w pierwszych 25-ciu latach po przejściu miasta Podgórza pod zarząd Rady miejskiej i Magistratu stoł. król. miasta Krakowa (Art. XV.) w ratach kwartalnych z dołu corocznie po 44.000 K.;

c) odstąpić Reprezentacyi powiatowej w Wieliczce 30.000 K rocznie z zasiłku przyznanego z funduszu krajowego dla miasta Podgórza ustawą z 1. marca 1910 Nr. 98 Dz. u. kr. a w myśl art. VIII. niniejszej ustawy przypadającego miastu Krakowowi.

Art. VII.

Z dniem wcielenia do stoł. król. miasta Krakowa miasta Podgórza, przechodzi na gminę miasta Krakowa obowiązek utrzymywania znajdujących się na wcielonym do m. Krakowa obszarze dróg gminnych i powiatowych, jako dróg miejskich.

Art. VIII.

Dopokąd przyłączone tą ustawą terytoryum miasta Podgórza przez przesunięcie linii akcyzowej nie zostanie włączone do okręgu akcyzowego krakowskiego, będą na tem terytoryum pobierane na rzecz miasta Krakowa opłaty od trunków wyłącznie w wymiarze, unormowanym dla Podgórza rozporządzeniem Wydziału krajowego z dnia 14. grudnia 1910 Nr. 274 Dz. u. kr., oraz na rzecz funduszu krajowego opłaty od piwa i opłaty szynkarskie w myśl ustawy z dnia 20. grudnia 1905 r. Nr. 11 Dz. u. kr. z r. 1906, a miasto Kraków pobierać będzie zasiłek z funduszu krajowego, przyznany dla miasta Podgórza ustawą z dnia 1-go marca 1910 Nr. 98 Dz. u. kr.

Z chwilą włączenia terytoryum miasta Podgórza do rejonu akcyzowego miasta Krakowa ma mieć na tem terytoryum zastosowanie

art. I. ustawy z 20. grudnia 1905 Nr. 11 Dz. u. kr. z r. 1906, ustanie zaś wypłata zasiłku z funduszu krajowego.

W okresie przejściowym aż do wcielenia terytoryum miasta Podgórza do okręgu akcyzowego krakowskiego, pobierane będą na tem terytoryum na rzecz miasta Krakowa zezwolone gminie miasta Podgórza dodatki gminne do podatków konsumcyjnych od mięsa w wysokości 50% i od wina w wysokości 100%. Żadne dodatki gminne do opłat akcyzowych (podatki gminne), istniejące w Krakowie w chwili przyłączenia nie będą pobierane w okresie przejściowym na terytoryum m. Podgórza.

Art. IX.

Ustawy krajowe, obowiązujące w mieście Krakowie, mają obowiązywać także i w powstałem przez przyłączenie miasta Podgórza powiększonem terytoryum miasta Krakowa, o ile tą ustawą dla tego terytoryum osobne przepisy nie zostały wydane.

Obowiązująca w mieście Krakowie ustawa budowlana będzie obowiązywać także na terytoryum niniejszą ustawą do miasta Krakowa przyłączonem, z następującymi wyjątkami:

1. Przez lat 9, licząc od dnia faktycznego połączenia miasta Podgórza z miastem Krakowem (Art. XV.), nie będą w dzielnicy, z miasta Podgórza utworzonej, obowiązywały wyrazy: »lub kosztów regulacyi i urządzenia już istniejących ulic publicznych« — z pierwszego ustępu § 16 a) w brzmieniu ustawy 28. marca 1910 r. Dz. u. kr. Nr. 89, ani też ostatni ustęp § 16 g) w brzmieniu tej samej ustawy, opiewający jak następuje:

»Magistrat może jednak z góry postanowić, że urządzenie ulicy w terminie oznaczonym, nastąpi przez organa gminne na koszt parcelującego, który obliczone przez Magistrat koszta winien złożyć w Kasie miejskiej przed uzyskaniem zezwolenia na podział gruntu i otwarcie ulicy«.

Aż do czasu zaprowadzenia w Krakowie w drodze ustawy obowiązku właścicieli domów do połączenia kanałów domowych z kanałami publicznymi, obowiązywać będzie w dzielnicy, utworzonej z miasta Podgórza, ustawa z dnia 26. grudnia 1910 r. Dz. u. kr. Nr. 17 z roku 1901.

Art. X.

Postanowienia §§ 18, 42, 48, 49, 53, 54, 62, 67, 85 i 99 statutu stoł. król. miasta Krakowa znosi się w ich dotychczasowem brzmieniu, a natomiast opiewać mają jak następuje:

§ 18.

Rada miejska składa się z 103 członków (radców miejskich). Z powyższej ilości członków Rady miejskiej wybierają wyborcy, zamieszkali na terytoryum Krakowa, jakie istniało przed dokonanem przyłączeniem sąsiednich gmin i obszarów dworskich 72 radców, a wyborcy, zamieszkali na terytoryach, przyłączonych obecnie do Krakowa gmin i obszarów dworskich 31 radców.

W szczególności zaś wybierają wyborcy, zamieszkali na terytoryum dotychczasowej gminy: miasto Podgórze 16 radców, Ludwinów 1 radcę, Zakrzówek z Kapelanką 1 radcę, Dębniki 1 radcę, Półwsie Zwierzynieckie 1 radcę, Zwierzyniec 1 radcę, Czarna Wieś z Kawiorami 1 radcę, Nowa Wieś Narodowa 1 radcę, Łobzów 1 radcę, Krowodrza 2 radców, część Prądnika Białego, oraz część Prądnika Czerwonego i Olszy 1 radcę, Grzegórzki-Piaski 1 radcę, Dąbie z Beszczem i Głębinowem 1 radcę, Płaszów 2 radców.

Wyborcy zamieszkali na przyłączonych do Krakowa obszarach dworskich będą wykonywali czynne prawo wyborcze razem z wyborcami tej gminy, z którą obszar dworski wspólną nosi nazwę.

Członków Rady miejskiej wybierają członkowie gminy prawo głosowania mający. Gdyby powyższa liczba radców miejskich pomiędzy jednym a drugim wyborem przez śmierć, rezygnacyę lub utratę urzędów się zmniejszyła, wtedy Rada miejska do pełnienia obowiązków radców przyzwie tych, którzy przy odnośnym wyborze po wybranych w kole, oddziale lub okręgu wyborczym, do którego ubyły radca należał, największą liczbę głosów otrzymali. Radcy przez Radę miejską przybrani, tylko do najbliższych wyborów obowiązki pełnić będą (§ 45.). (Odnośne do Podgórza zmiany przewiduje art. XI.).

§ 42.

Prezydenta wybiera Rada bądź z grona swego, bądź z grona wyborców, prawo obieralności mających.

Urzędowanie Prezydenta trwa lat sześć, licząc od dnia złożenia przysięgi. Pierwszego, drugiego i trzeciego Wiceprezydenta wybiera Rada ze swego grona (§ 48.).

Do wyboru Prezydenta i Wiceprezydentów przystąpi Rada miejska najdalej w przeciągu dni 14 po opróżnieniu urzędu.

§ 48, ustęp pierwszy.

Urząd wiceprezydentów trwa do końca trzechlecia, w ciągu którego zostali wybrani. Każda odnowiona Rada wybiera trzech wiceprezydentów w sposób przewidziany w § 43.

§ 49.

Członkowie Rady miejskiej urzędują bezpłatnie. Za sprawowanie interesów gminy poza jej obrębem mogą żądać wynagrodzenia.

Pobory służbowe prezydenta i wiceprezydentów miasta oznacza Rada miasta.

§ 53, ustęp pierwszy.

W razie rozwiązania Rady miejskiej przez polityczną władzę krajową mają być najdalej do sześciu tygodni rozpisane nowe wybory 103 członków Rady.

§ 54.

Magistrat składa się z prezydenta, pierwszego, drugiego i trzeciego wiceprezydenta, dyrektora magistratu, z radców magistratualnych oraz innych urzędników.

§ 62, ustęp drugi.

W razie nieobecności lub przeszkody prezydenta, zastępuje go pierwszy wiceprezydent, a tego drugi wiceprezydent, którego znowu zastępuje wiceprezydent trzeci, wreszcie tego ostatniego najstarszy wiekiem radca miejski.

§ 67.

Do ważności uchwał potrzeba oprócz przewodniczącego obecności 40 członków miejskich.

§ 85.

Prezydenta miasta zastępuje we wszystkich sprawach w razie przeszkody pierwszy wiceprezydent, a gdyby przeszkoda także u niego zachodziła, wiceprezydent drugi, w razie przeszkody zaś zachodzącej u ostatniego, wiceprezydent trzeci.

Prezydent może pod własną odpowiedzialnością powierzyć zastępstwo w sprawach do jego zakresu należących, na czas dłuższy aż do odwołania tak pierwszemu, jak drugiemu i trzeciemu wiceprezydentowi i wogóle czynności prezydyalne tak rozłożyć, jak tego wymaga interes miasta.

Rozdział czynności prezydyalnych podaje prezydent do wiadomości Rady i Magistratu.

§ 99, ustęp pierwszy.

W obradach kolegialnych Magistratu biorą udział pod przewodnictwem prezydenta lub jego zastępcy, wiceprezydenci miasta, dyrektor, starsi radcy i radcy Magistratu z głosem stanowczym. W sprawach sanitarnych fizyk miejski, w sprawach budowlanych dyrektor budownictwa, a w sprawach rachunkowych i skarbowych dyrektor miejskiej Izby obrachunkowej, mają w obradach Magistratu także głos stanowczy. Tych urzędników zastępują z głosem stanowczym zastępcy ich w kierownictwie odnośnych wydziałów.

Art. XI.

Aż do czasu zmiany drogą ustawy krajowej, obecnie obowiązujących w mieście Krakowie przepisów statutu, dotyczących ordynacyi wyborczej, mają w dzielnicy utworzonej z terytoryum miasta Podgórza obowiązywać przepisy dotąd w mieście Podgórzu obowiązującej ordynacyi wyborczej gminnej, z następującemi zmianami:

a) 1. Na podstawie spisu wyborców — sporządzonego wedle zasad dziś w Podgórzu obowiązującej ordynacyi wyborczej — będą utworzone 3 koła wyborcze, z których pierwsze i drugie wybiera do

Rady miasta Krakowa po 5 radców i 4 zastępców, a trzecie koło 6 radców i 4 zastępców.

2. Co do powołania i składu Komisyi reklamacyjnej oraz co do sposobu załatwiania reklamacyi, dalej co do rozpisania wyborów, tworzenia Komisyi wyborczych, sposobu przeprowadzania wyboru i głosowania, wreszcie co do ogłaszania wyniku wyborów, wnoszenia zarzutów przeciw wyborowi i ich załatwiania, tudzież co do weryfikacyi wyboru, obowiązywać mają przepisy §§ 34—40 statutu m. Krakowa, oraz przepisy regulaminu wyborczego, obowiązującego w Krakowie.

W sprawie wyboru prezydenta i wiceprezydentów miasta obowiązują postanowienia statutu m. Krakowa.

3. Bierne prawo wyborcze przysługiwać będzie w pierwszych 12 latach, licząc od dnia faktycznego połączenia miasta Podgórza z miastem Krakowem, w dzielnicy Podgórze jedynie wyborcom, zamieszkałym stale przynajmniej od roku w Podgórzu.

b) Radcy miejscy i zastępcy z dzielnicy Podgórze wybierani będą na lat 6.

Po upływie trzech lat od pierwszego wyboru, dokonanego po wejściu w życie niniejszej ustawy, tudzież po upływie trzech lat od wyboru dokonanego skutkiem rozwiązania Rady miejskiej, ustąpi na zasadzie dokonanego losowania z pierwszego i drugiego Koła wyborczego po 2 radców i 2 zastępców, a z Koła trzeciego 3 radców i 2 zastępców. Na przyszłość zaś co trzy lata ustępować będą ci radcy miejscy i zastępcy którzy już przez lat 6 ten urząd sprawowali.

Po upływie pierwszego trzechlecia — licząc od pierwszego wyboru albo od rozwiązania Rady — do ilości radców miejskich i zastępców, którzy mają ustąpić, doliczyć należy tych radców i zastępców, którzy ubyli przez śmierć, rezygnacyę lub z innych przyczyn.

Z upływem każdego dalszego trzechlecia dokonany ma być wybór radców i zastępców na wszystkie opróżnione miejsca. W miejsce radcy ubywającego przed końcem okresu wyborczego, powołany być ma do grona Rady miejskiej zastępca z tego samego koła wyborczego z którego radca ubył.

Z pomiędzy zastępców ten będzie powołany, który przy wyborze największą ilość głosów otrzymał. W razie równości głosów rozstrzyga los.

Gdyby jednak tyle radców wybranych z dzielnicy Podgórza ubyło, iżby liczby radców z jednego Koła wyborczego nawet przez powołanie wszystkich z tego Koła zastępców uzupełnić nie można, będzie

bezzwłocznie na podstawie ostatniej listy wyborczej rozpisany wybór uzupełniający z tegoż Koła wyborczego.

Radcy i zastępcy w wyborze uzupełniającym wybrani, urzędować będą tylko do końca okresu wyborczego tych radców i zastępców, w których miejsce zostali wybrani.

Art. XII.

Czas trwania mandatu członków Rady miasta, wybranych z terytoryum Krakowa, jakie istniało przed obecnem przyłączeniem gminy miasta Podgórza, nie doznaje zmiany przez obecne rozszerzenie granic miasta Krakowa.

Art. XIII.

W okresie 12 lat, licząc od dnia faktycznego połączenia miasta Podgórza z miastem Krakowem, ma być jeden członek Prezydyum miasta Krakowa (prezydent i trzej wiceprezydenci) wybrany z grona radców miejskich z Podgórza.

Art. XIV.

Wybór członków Rady miasta Krakowa z okręgu wyborczego utworzonego z powodu połączenia z miastem Krakowem miasta Podgórza, nastąpi najpóźniej w ciągu 4 tygodni po faktycznem połączeniu obu miast.

Art. XV.

Termin, w którym terytoryum miasta Podgórza przejdzie pod zarząd Rady miejskiej i Magistratu stołecznego królewskiego miasta Krakowa, wyznaczy c. k. Namiestnictwo, w porozumieniu z Wydziałem krajowym.

Z dniem tym przestaną na przyłączonem obecnie do miasta Krakowa terytoryum obowiązywać ustawy krajowe, którym ono jako samoistna gmina miejska podlegało, a natomiast zaczną obowiązywać ustawy krajowe (art. IX.), którym podlega miasto Kraków.

Z dniem powyższym zostanie rozwiązana Rada miejska w Podgórzu. Do terminu w niniejszym artykule oznaczonego pozostanie w te-

rytoryum do miasta Krakowa obecnie przyłączonem, nadal w mocy urzędowa działalność c. k. władz państwowych i administracyjnych.

Art. XVI.

Od chwili wejścia w życie niniejszej ustawy aż do chwili faktycznego połączenia, będzie mógł zarząd miasta Podgórza zaciągać zobowiązania i pozbywać majątek jednak tylko na podstawie zgodnego porozumienia się Burmistrza z Prezydentem miasta Krakowa ewentualnie w wypadkach, w których podług statutu miasta Krakowa wymaganą jest uchwała Rady miejskiej, na podstawie zgodnych uchwał obu Rad miejskich, które mają być przedłożone Wydziałowi krajowemu do zatwierdzenia, o ile stosownie do treści tych uchwał takie zatwierdzenie podług statutu miasta Krakowa jest do ważności potrzebne. W braku porozumienia między Burmistrzem miasta Podgórza a Prezydentem miasta Krakowa, ma być dana sprawa przedmiotem uchwały obu Rad miejskich, a w razie braku zgodności rozstrzygnie ją Wydział krajowy ostatecznie.

C. k. Namiestnictwo i Wydział krajowy zarządzą, aby działalność urzędów państwowych i autonomicznych, o ile ona dotyczy przyłączonego niniejszą ustawą terytoryum miasta Podgórza, jak najspieszniej przekazaną została gminie miasta Krakowa, w zakresie statutem tejże gminy określonym.

C. k. Namiestnictwo zarządzi również, aby w miejsce c. k. władz państwowych, właściwych dotychczas dla miasta Podgórza, czynności odnośne objęły c. k. władze, właściwe dla miasta Krakowa.

Wydział krajowy wyda odpowiednie zarządzenia, aby majątek i dobro gminne miasta Podgórza inwentarycznie gminie miasta Krakowa oddane zostały.

Art. XVII.

Postanowienia przejściowe.

Na czas przejściowy t. j. na czas od chwili rozwiązania Rady miejskiej w Podgórzu aż do czasu wstąpienia wybranych z Podgórza członków Rady m. do Rady m. Krakowa ma być dodanym Prezydentowi m. Krakowa wydział, złożony z dotychczasowego Burmistrza m. Podgórza i 12 członków, którego skład ustanowi ze swego grona Rada m. Podgórza przed jej rozwiązaniem. Temuż wydziałowi przysługiwać

będzie zakres działania unormowany przepisem § 112 ustawy gminnej z dnia 13. marca 1889 Nr. 24. Dz. u. kr.

Art. XVIII.

Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem jej ogłoszenia.

Art. XIX.

Wykonanie niniejszej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Wiedeń dnia 22. sierpnia 1914.

Franciszek Józef w. r.

Heinold w. r.

Nr. 16.

Ustawa

z dnia 22. sierpnia 1914 w przedmiocie zezwolenia Reprezentacyi powiatowej w Dąbrowie na zaciągnięcie pożyczki w kwocie 200.000 K.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem postanawiam, co następuje:

Art. I.

Reprezentacyi powiatowej w Dąbrowie zezwala się po myśli § 24. ustawy o Reprez. powiat. w brzmieniu ustawy z dnia 5. września 1910 Dz. u. kr. Nr. 201 na zaciągnięcie imieniem powiatu Dąbrowskiego pożyczki w kwocie 200.000 K w obligacyach komunalnych Banku krajowego.

Art. II.

Waluta pożyczkowa użytą być ma wyłącznie na pokrycie kosztów budowy tych dróg, które objęte są programem budowy uchwalonym

przez Radę powiatową w Dąbrowie na posiedzeniu z dnia 22. czerwca 1912 r.

Art. III.

Pożyczka zrealizowaną być ma stopniowo w miarę postępu robót i za poprzedniem każdorazowem zezwoleniem Wydziału krajowego.

Art. IV.

Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem jej ogłoszenia.

Art. V.

Wykonanie tej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych i Ministrowi Skarbu.

Wiedeń dnia 22. sierpnia 1914.

Franciszek Józef w. r.

Heinold w. r. **Engel** w. r.

Nr. 17.

Ustawa

z dnia 12. września 1914 o wyłączeniu przysiółka Kropiwiszcze ze związku gminy Kornicz, powiat Kołomyja i utworzeniu z niego samoistnej gminy administracyjnej.

Za zgodą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem postanawiam co następuje:

Art. I.

Przysiółek Kropiwiszcze wyłącza się ze związku gminy Kornicz, powiatu Kołomyja i tworzy się z niego samoistną gminę administracyjną.

Art. II.

Do trzech miesięcy od dnia wejścia w życie tej ustawy ma być Rada gminna w Korniczu rozwiązana, a natomiast mają być zarządzone i przeprowadzone nowe wybory do Rady gminnej w Korniczu i Kropiwiszczu.

Art. III.

Ustawa ta wchodzi w życie z dniem jej ogłoszenia.

Art. IV.

Wykonanie tej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Wiedeń, dnia 12. września 1914.

Franciszek Józef w. r.

Heinold w. r.

Nr. 18.

Obwieszczenie

Prezydyum c. k. Namiestnictwa galicyjskiego z dnia 1. października 1914, L. 21.716/pr.

Jego Ces. i Król. Apostolska Mość raczył Najwyższem postanowieniem z dnia 4. września 1914 zatwierdzić najmiłościwiej następującą uchwałę Sejmu krajowego z dnia 18. lutego 1914 o poborze dodatków powiatowych od państwowych podatków bezpośrednich w powiecie Gorlickim w roku 1911.

UCHWAŁA

Reprezentacyi powiatowej w Gorlicach zezwala się w myśl postanowień § 23 ustawy z dnia 17. czerwca 1874 Dz. u. kr. Nr. 51 pobierać z roku 1911 dodatki powiatowe w wysokości 61% (sześćdziesiąt jeden) od państwowych podatków bezpośrednich w powiecie przy-

pisanych z wyłączeniem podatku osobisto-dochodowego, a to obok 18% dodatku na cele drogowe przepisanego §-fem 12 ustawy z dnia 10. grudnia 1907 Dz. u. kr. Nr. 155.

C. k. Namiestnik:
Korytowski w. r.

Nr. 19.

Obwieszczenie

Prezydyum c. k. Namiestnictwa galicyjskiego z dnia 1. października 1914, L. 21.717/pr.

Jego Ces. i Król. Apostolska Mość raczył Najwyższem postanowieniem z dnia 4. września 1914 zatwierdzić najmiłościwiej następującą uchwałę Sejmu krajowego z dnia 18. lutego 1914 o poborze dodatków powiatowych od państwowych podatków bezpośrednich w powiecie Gorlickim w r. 1912.

UCHWAŁA.

Reprezentacyi powiatowej w Gorlicach zezwala się w myśl postanowień § 23 ustawy z dnia 17. czerwca 1874 Dz. u. kr. Nr. 51 pobierać w roku 1912 dodatki powiatowe w wysokości 61% (sześćdziesiąt jeden) od państwowych podatków bezpośrednich w powiecie przypisanych z wyłączeniem podatku osobisto-dochodowego, a to obok 18% dodatku na cele drogowe przepisanego §-fem 12 ustawy z dnia 10. grudnia 1907 Dz. u. kr. Nr. 155.

C. k. Namiestnik:
Korytowski w. r.

Nr. 20.

Obwieszczenie

Prezydyum c. k. Namiestnictwa galicyjskiego z dnia 2. października 1914, L. 21.721/pr.

Jego Ces. i Król. Apostolska Mość raczył Najwyższem postanowieniem z dnia 4. września 1914 zatwierdzić Najmiłościwiej następu-

jącą uchwałę Sejmu krajowego z dnia 18 lutego 1914 o poborze dodatków powiatowych od państwowych podatków bezpośrednich w powiecie Gorlickim w roku 1913.

UCHWAŁA

Reprezentacyi powiatowej w Gorlicach zezwala się w myśl postanowień § 23 ustawy z dnia 17. czerwca 1874 Dz. u. kr. Nr. 51 pobierać z roku 1913 dodatki powiatowe w wysokości 61% (sześćdziesiąt jeden) od państwowych podatków bezpośrednich w powiecie przypisanych z wyłączeniem podatku osobisto-dochodowego, a to obok 18% dodatku na cele drogowe przepisanego §-fem 12 ustawy z dnia 10. grudnia 1907 Dz. u. kr. Nr. 155.

C. k. Namiestnik:
Korytowski w. r.

21.

Rozporządzenie

całego Ministerstwa z dnia 15. stycznia 1915, którem wydaje się ograniczające zarządzenia policyjne w sprawie paszportów.

Odnośnie do rozporządzenia całego Ministerstwa z dnia 25. lipca 1914, Dz. u. p. Nr. 158, dotyczącego zawieszenia artykułów 8., 9., 10., 12. i 13. państwowej ustawy zasadniczej o ogólnych prawach obywatelskich z dnia 21. grudnia 1867, Dz. u. p. Nr. 142, wydaje się wskutek uchwały całego Ministerstwa na podstawie § 8 ustawy z dnia 5. maja 1869, Dz. u. p. Nr. 66, następujące policyjne zarządzenia ograniczające co do paszportów.

§ 1.

Przekraczanie granic (pobrzeży) królestw i krajów, reprezentowanych w Radzie państwa, o ile one tworzą zarazem granice Monar-

chii austryacko-węgierskiej, dozwolone jest tylko w punktach przejścia, oznaczonych przez Naczelnika kraju w porozumieniu z wojskowym komendantem terytoryalnym.

§ 2.

Każdy, kto udaje się przez granice, w § 1 oznaczone, do krajów tutejszych lub zagranicę, jakoteż każdy obcokrajowiec, podróżujący w krajach tutejszych, winien wykazać się wystawionym należycie paszportem podróży.

Paszport podróży należy okazać na ewentualne żądanie urzędowe a przy przekraczaniu granicy, jeżeli przeciw dalszej podróży nie zachodzą przeszkody, zaopatrzyć zawidowaniem przez władzę graniczną.

Inne dokumenta podróży, jako to karty legitymacyjne, książki robotnicze, książki służbowe i karty paszportowe, wychodzą co do tych podróżujących z użycia.

§ 3.

Paszport podróży musi odpowiadać wymogom § 20 obwieszczenia ministeryalnego z dnia 10. maja 1867, Dz. u. p. Nr. 80, zawierać opis osoby oraz musi być zaopatrzony w fotografię, wiernie oddającą wizerunek podróżującego, tudzież zawierającą poświadczenie urzędowe, iż posiadacz paszportu jest rzeczywiście osobą, którą przedstawia fotografia.

Podróżujący winien fotografię na samym wizerunku własnoręcznie atramentem podpisać wobec władzy, wystawiającej paszport. Fotografię należy wlepić do paszportu podróży i zaopatrzyć w ten sposób pieczęcią urzędową władzy, aby ta pieczęć mniejwięcej w połowie znajdowała się na fotografii a w drugiej połowie na papierze paszportu podróży.

Urzędowe poświadczenie, przewidziane w ustępie 1, winna wystawić właściwa polityczna lub rządowa władza policyjna, względnie winien je wystawić poseł lub zawodowy konsul państwa, do którego przynależy posiadacz paszportu; zagranicą wystarcza także poświadczenie sądowe lub notaryalne.

§ 4.

Paszport podróży, wystawiony przez jedną z władz zagranicznych, musi być zaopatrzony w wizę c. i k. misyi lub c. i k. konsulatu, upoważnionego do tego.

§ 5.

Dla mieszkańców nadgranicznych może Naczelnik kraju w porozumieniu z wojskowym komendantem terytoryalnym zaprowadzić ułatwienia co do postanowień §§ 1 do 4 niniejszego rozporządzenia.

Również Naczelnik kraju jest uprawniony, dla wypadków, w których dostarczenie paszportu jest niemożliwe, dopuścić w porozumieniu z wojskowym komendantem terytoryalnym do uznania innych papierów urzędowych za wykazanie się dostateczne.

§ 6.

Za przekroczenia tego rozporządzenia karać będą według postanowień w § 9 ustawy z dnia 5. maja 1869, Dz. u. p. Nr. 66, polityczne władze powiatowe i własne rządowe władze policyjne, ostatnie w miejscach, w których istnieją.

Gdy osoba, która dopuściła się takiego przekroczenia, jest obcokrajowcem, należy ją nadto stosownie do istniejących przepisów wydalić z królestw i krajów, w Radzie państwa reprezentowanych.

§ 7.

Naczelnik kraju ma w porozumieniu z krajowemi władzami skarbowemi wydać potrzebne zarządzenia co do przeprowadzania rewizyi paszportów przez graniczne organa cłowe i organa bezpieczeństwa na oznaczonych w § 1 granicach powyższych krajów.

§ 8.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 20. stycznia 1915.

Z tą chwilą uchyla się rozporządzenia całego Ministerstwa z dnia 25. lipca 1914, Dz. u. p. Nr. 159, i z dnia 31. lipca 1914, Dz. u. p. Nr. 187.

Nr. 22.

Ustawa

z dnia 26. marca 1915 o wyłączeniu przysiółka Wyglanowice ze związku gminy Chochorowice, powiatu nowosądeckiego i wcieleniu do gminy Stadło.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem postanawiam, co następuje:

Art. I.

Przysiółek Wyglanowice w powiecie nowosądeckim wyłącza się ze związku gminy administracyjnej Chochorowice i wciela się do gminy administracyjnej Stadło tegoż samego powiatu.

Art. II.

Do trzech miesięcy po wejściu w życie niniejszej ustawy mają być Rady gminne w Chochorowicach i w Stadle rozwiązane i mają być przeprowadzone nowe wybory do Rad gminnych w obydwu tych gminach.

Art. III.

Wykonanie tej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Wiedeń, dnia 26. marca 1915.

Franciszek Józef w. r.
Heinold w. r.

Nr. 23.

Ogłoszenie

c. k. Namiestnictwa galicyjskiego z dnia 29. kwietnia 1915, L. VIIa 36.610, dotyczące podwyższenia taksy leczenia w niektórych szpita-

lach powszechnych w Królestwie Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Wydział krajowy królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem galicyjskiem ustanowił dla niżej wymienionych szpitali powszechnych począwszy od dnia 1. maja 1915 następujące taksy leczenia na III. klasie.

Szpital	powszechny	w Białej	3 K.	—	h.
»	»	» Bochni	2 »	—	»
»	»	» Kołomyi	2 »	—	»
»	»	» Kosowie	2 »	10	»
»	»	» Nowym Sączu	2 »	35	»
»	»	» Nowym Targu	2 »	50	»
»	»	» Sniatynie	2 »	30	»
»	»	» Wadowicach	2 »	45	»
»	»	» Żywcu	2 »	—	»

C. k. Namiestnik:
Korytowski w. r.

Nr. 24.

Obwieszczenie

Prezydyum c. k. Namiestnictwa z dnia 10. maja 1915, L. 8278/pr. o dalszym poborze dodatków krajowych w dotychczasowej wysokości w I. półroczu 1915.

Jego Ces. i Król. Apostolska Mość raczył Najwyższem postanowieniem z dnia 28. kwietnia 1915 najmiłościwiej zatwierdzić uchwałę galicyjskiego Wydziału krajowego z dnia 9. lutego 1915, w sprawie dalszego poboru dodatków krajowych w dotychczasowej wysokości w I. półroczu 1915, a to pod warunkami, unormowanymi Najwyższem postanowieniem z dnia 1. lipca 1898 i z zastrzeżeniem stanowczego ustalenia wysokości dodatków krajowych na rok 1915 na podstawie budżetu krajowego, który Sejm krajowy uchwali.

Według tego Najwyższego postanowienia pobierany będzie na mocy tej uchwały Wydziału krajowego dodatek krajowy:

a) po 72 groszy od każdej korony całej przypisanej należytości w państwowym podatku gruntowym, domowo-czynszowym, domowo-klasowym i 5% podatku od domów, wolnych od podatku czynszowego;

b) po 78 groszy od każdej korony całej przypisanej należytości w państwowych podatkach bezpośrednich osobistych, wprowadzonych ustawą z dnia 25. października 1896 Dz. u. p. Nr. 220, z wyjątkiem podatku dochodowego, unormowanego ustawą z dnia 23. stycznia 1914 Dz. u. p. Nr. 13;

c) opodatkowani w mieście Krakowie, tudzież w powiatach krakowskim i chrzanowskim, opłacać będą dodatek do podatków pod a) wymienionych po 68 groszy, zaś do podatków pod b) wymienionych po 74 groszy od każdej korony całej przypisanej należytości tych podatków.

C. k. Namiestnik:
Korytowski w. r.

KRAKÓW — DRUK W. L. ANCZYCA I SPÓŁKI.

Rok 1915.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Część IV. — Wydana i rozesłana dnia 1. czerwca 1915.

Nr. 25.

Rozporządzenie

c. k. Namiestnika w Galicyi z dnia 12. maja 1915 L. 8242/pr., którem rozszerza się moc obowiązującą rozporządzenia z 31. marca 1915 L. 4669/pr. zaprowadzającego karty kontroli spożycia chleba i mąki.

Na podstawie §§ 4 i 6 rozporządzenia całego Ministerstwa z 26. marca 1915 Dz. u. p. Nr. 75 zarządzam co następuje:

§ 1.

Ważność rozporządzenia z dnia 31. marca 1915 L. 4669/pr., którem w podanych w tem rozporządzeniu miejscowościach zaprowadzono karty dla kontroli spożycia chleba i mąki rozszerza się na gminy: Krościenko, Krynica Wieś, Krynica Zdrój, Poronin, Rabka ze Słonnem, Szczawnica niżna, Szczawnica wyżna i Żegiestów, w których zaprowadza się dodatkowo karty dla kontroli spożycia chleba i mąki.

§ 2.

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 23. maja 1915.

C. k. Namiestnik:
Korytowski w. r.

Nr. 26.

Rozporządzenie

c. k. Namiestnika w Galicyi z dnia 17. maja 1915 L. 8679/pr., którem ograniczam w gminach Białej i Lipniku ważność kart kontroli spożycia chleba i mąki, zaprowadzonych przez szląski c. k. Rząd krajowy w mieście Bielsku.

Zmieniając postanowienia § 1 rozporządzenia z 31. marca b. r. L. 4669/pr. zarządzam co następuje:

§ 1.

Karty kontroli spożycia chleba i mąki obowiązujące w mieście Bielsku mają nadal tylko o tyle ważność w galicyjskich gminach Białej i Lipniku, o ile na te karty pobiera się chleb.

Mąki na te karty wydawać nie wolno.

§ 2.

Rozporządzenie to wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

C. k. Namiestnik:
Korytowski w. r.

Nr. 27.

Rozporządzenie

c. k. Namiestnika w Galicyi z dnia 15 maja 1915 L. 8994/pr., którem ogranicza się spożycie mięsa.

Na podstawie § 1 rozporządzenia c. k. Ministerstwa spraw wewnętrznych w porozumieniu z Ministerstwem handlu i rolnictwa z 8. maja 1915, Dz. u. p. Nr. 113, zarządzam co następuje:

§ 1.

Sprzedaż mięsa w rozumieniu powołanego rozporządzenia ministeryalnego, jakoteż podawanie w sposób przemysłowy potraw sporządzonych w całości lub w części z mięsa dozwolona jest tylko w niedziele, poniedziałki, środy, czwartki i soboty.

§ 2.

We wtorki i w piątki nie wolno mięsa sprzedawać ani podawać potraw w całości lub w części z mięsa sporządzonych.

§ 3.

Przekroczenia niniejszego rozporządzenia karane będą w myśl postanowień powołanego rozporządzenia ministeryalnego (§ 7) grzywną do 5000 koron lub aresztem do sześciu miesięcy, przyczem można orzec utratę uprawnienia przemysłowego.

§ 4.

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

C. k. Namiestnik:
Korytowski w. r.

KRAKÓW. — DRUK W. L. ANCZYCA I SPÓŁKI.

[illegible]

Nr. 27.

Rozporządzenie

[illegible]

[illegible]

§ 1.

[illegible]

§ 2.

[illegible]

§ 3.

[illegible]

[illegible]

[illegible]

Rok 1915.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Część V. — Wydana i rozesłana dnia 24. czerwca 1915

Nr. 28.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 29. maja 1915 LW. 18.951 w przedmiocie zezwolenia gminie Krościenko, powiat Nowy Targ, na dalszy pobór opłat gminnych od trunków.

Na mocy ustawy z dnia 28. września 1910 Dz. u. kr. Nr. 208 Wydział krajowy za zgodą c. k. Namiestnictwa zezwala gminie Krościenko na dalszy pobór do końca r. 1919 opłat gminnych od trunków a to według taryfy oznaczonej ustawą z dnia 5. stycznia 1910 Dz. u. kr. Nr. 30 oraz pod warunkami i w sposób unormowany rozporządzeniem Wydziału krajowego z dnia 12. listopada 1912 Dz. u. kr. Nr. 130.

Marszałek krajowy:
Stanisław Niezabitowski w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Władysław Jahl w. r.

Nr. 29.

Rozporządzenie

c. k. Namiestnika w Galicyi z dnia 7. czerwca 1915 L. 10.962/pr., którem się ogranicza sprzedaż i spożywanie napojów spirytusowych i niedenaturowanego spirytusu.

Aż do odwołania zarządzam co następuje:

§ 1.

Wyszynk palonych napojów spirytusowych jest wogóle zakazany.

Polityczne Władze powiatowe mają jednak prawo udzielać wyjątkowego zezwolenia na wyszynk tych napojów w poszczególnych hotelach, kawiarniach, cukierniach, lokalach śniadankowych i schroniskach turystycznych, w których z wyłączeniem ordynarnej wódki podaje się gościom palone napoje spirytusowe ubocznie, w sposób wykluczający wszelkie nadużycie.

Zezwolenie takie musi być uwidocznione w lokalu przemysłowym na ścianie.

Zezwolenie to może być każdej chwili odwołane.

§ 2.

Drobna sprzedaż palonych napojów spirytusowych jest bez wyjątku zakazana.

§ 3.

Drobny handel palonymi napojami spirytusowymi i spirytusem niedenaturowanym jest wogólności zabroniony.

Polityczne Władze powiatowe mają jednak prawo udzielać szczególnie zaufania godnym kupcom wyjątkowego pozwolenia na drobny handel wódką i niedenaturowanym spirytusem lecz tylko w godzinach

od 9-tej do 12-tej przed południem z wyraźnem wykluczeniem sprzedaży w soboty, niedziele i dnie świąteczne.

Takie pozwolenie zupełnie wyjątkowe musi być w lokalu przemysłowym na widocznem dla wszystkich miejscu przybite i może być każdego czasu odwołane.

§ 4.

Osobom wojskowym, nie należącym do rangi oficerskiej, nie wolno podawać palonych napojów spirytusowych ani niedenaturowanego spirytusu ani w szynkach ani w sklepach, chyba za okazaniem opatrzonego w dokładną datę poświadczenia Komendy wojskowej, w którem musi być wymieniony okaziciel oraz oznaczona ilość napojów.

Takie poświadczenia winien dotyczący przemysłowiec przechowywać należycie uporządkowane i okazać każdej chwili na żądanie organów nadzorujących.

§ 5.

W gminach, w których są kopalnie, nie wolno ani podawać ani sprzedawać górnikom wódki lub niedenaturowanego spirytusu pół godziny przed, a godzinę po zmianie szychty.

Również zakazane jest pozwalanie na niepotrzebnie długie przebywanie klienteli w wyszynkach.

§ 6.

Podawanie palonych napojów spirytusowych osobom młodocianym poniżej lat 16-tu, pijakom nałogowym, osobom już nietrzeźwym, żebrakom, osobom wałęsającym się i t. p. jest najsurowiej zakazane.

§ 7.

Postanowienia tego rozporządzenia obowiązują także związki konsumcyjne.

§ 8.

Przekroczenia niniejszego rozporządzenia karane będą po myśli ustawy przemysłowej lub na podstawie Cesarskiego rozporządzenia z 20. kwietnia 1854 Dz. u. p. Nr. 96 grzywną albo aresztem, przyczem może być orzeczona utrata uprawnienia przemysłowego.

§ 9.

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

C. k. Namiestnik:
Korytowski w. r.

KRAKÓW — DRUK W. L. ANCZYCA I SPÓŁKI

Rok 1915.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Część VI. — Wydana i rozesłana dnia 25. czerwca 1915.

Nr. 30.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 8. czerwca 1915 LW.: 13.723 w przedmiocie zezwolenia gminie Radymno, powiat Jarosław, na dalszy pobór opłat gminnych od trunków.

Na mocy ustawy z dnia 8. września 1910 Dz. u. kr. Nr. 208 Wydział krajowy za zgodą c. k. Namiestnictwa zezwala gminie Radymno na dalszy pobór do końca roku 1918 opłat gminnych od trunków a to według taryfy oznaczonej rozporządzeniem Wydziału krajowego z dnia 30. grudnia 1910 Dz. u. kr. Nr. 72 z r. 1911 oraz pod warunkami i w sposób unormowany rozporządzeniem Wydziału krajowego z dnia 12. listopada 1912 Dz. u. kr. Nr. 130.

Marszałek krajowy:
Stanisław Niezabitowski w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Władysław Jahl w. r.

Nr. 31.

Obwieszczenie

Prezydyum c. k. galicyjskiego Namiestnictwa z dnia 18. czerwca 1915 L. 12.470/pr., którem w porozumieniu z Wydziałem krajowym wyznacza się na zasadzie art. XV ustawy z dnia 22. sierpnia 1914 Dz. u. kr. Nr. 15 z r. 1915 termin, w którym terytoryum miasta Podgórza przejdzie pod zarząd Rady miejskiej i Magistratu król. stoł. miasta Krakowa.

Na zasadzie art. XV ustawy z dnia 22. sierpnia 1914 Dz. u. kr. Nr. 15 wyznacza c. k. Namiestnictwo w porozumieniu z Wydziałem krajowym dzień 1. lipca 1915 jako termin, w którym terytoryum król. wol. miasta Podgórza przejdzie pod zarząd Rady miejskiej i Magistratu król. stoł. miasta Krakowa.

Z dniem tym przestaną na przyłączonem obecnie do miasta Krakowa terytoryum obowiązywać ustawy krajowe, którym Podgórze, jako samoistna gmina miejska, podlegała, a natomiast zaczną obowiązywać ustawy krajowe, którym podlega miasto Kraków. Również obejmą przynależne czynności w miejsce c. k. Władz państwowych, właściwych dotychczas dla miasta Podgórza, c. k. władze właściwe dla miasta Krakowa. Z dniem 1. lipca 1915 zostanie też rozwiązana Rada miejska w Podgórzu. Do tego terminu pozostanie w terytoryum, obecnie do miasta Krakowa przyłączonem, w mocy urzędowa działalność władz państwowych i administracyjnych.

C. k. Namiestnik:
Korytowski w. r.

KRAKÓW, — DRUK W. L. ANCZYCA i SPÓŁKI.

Rok 1915.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Część VII. — Wydana i rozesłana dnia 18. lipca 1915.

Nr. 32.

Obwieszczenie

Prezydyum c. k. Namiestnictwa z dnia 10. lipca 1915 L. 15.289/pr.

Rozporządzeniem Pana Ministra spraw wewnętrznych z dnia 28. czerwca 1915 Dz. p. p. Nr. 182 zmieniono postanowienia rozporządzenia całego Ministerstwa z dnia 26. marca 1915 Dz. u. p. Nr. 75 o powszechnem uregulowaniu zużywania zboża i mąki i podwyższono dla niektórych klas ludności wyznaczone dotąd ilości dziennego spożycia zboża, chleba i mąki jak następuje:

1) Osoby, zajęte bezpośrednio przy żniwach mogą od 15. lipca 1915 aż do 1. września 1915 spożywać 500 g. zboża lub 400 g. mąki dziennie na głowę (3 kg. 50 dkg. zboża lub 2 kg. 80 dkg. mąki tygodniowo).

2) Dla gospodarzy rolnych oraz uczestników ich gospodarstwa domowego łącznie z robotnikami i pomocnikami, którym jako wynagrodzenie należy się wikt lub zboże i mąka, ustanowiono dopuszczalną ilość spożycia na 400 g. zboża lub 320 g. mąki dziennie na głowę, (2 kg. 80 dkg. zboża lub 2 kg. 24 dkg. mąki tygodniowo).

3) Dla wszystkich ciężko pracujących osób, także jeżeli nie należą do robotników rolnych, ustanowiono dopuszczalną ilość spożycia na 300 g. mąki dziennie na głowę (2 kg. 10 dkg. tygodniowo).

Jako osoby ciężko pracujące uważa się robotników górniczych, robotników ziemnych, robotników w kamieniołomach, robotników leśnych, robotników fabrycznych, pracujących w szychcie nocnej, robotników budowlanych, dalej robotników zajętych w przemyśle fabrycznym lub rękodzielniczym kowalskim i ślusarskim oraz odlewaczy.

Wątpliwości rozstrzyga polityczna Władza powiatowa.

Podwyższenie odnosi się tylko do robotników od 18 lat wieku, w żadnym razie do ich rodzin.

Jako mąkę uważa się wszelkie wyroby młynarskie z wyjątkiem otrąb.

C. k. Namiestnik:
Korytowski w. r.

KRAKÓW — DRUK W. L. ANCZYCA I SPÓŁKI

Rok 1915.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Część VIII. — Wydana i rozesłana dnia 16. sierpnia 1915.

Nr. 33.

Rozporządzenie

c. k. galicyjskiego Namiestnictwa z dnia 30. lipca 1915 L. 18552/pr. którem na podstawie §§ 1., 5. i 7. rozporządzenia ministeryalnego z dnia 15. stycznia 1915 Dz. p. p. Nr. 11. D. u. k. Nr. 21. w porozumieniu z c. i k. Komendą wojskową w Krakowie i c. k. galic. krajową Dyrekcyą skarbu wydane zostają następujące przepisy dla ruchu podróżnych na granicy państwowej w Galicyi zachodniej.

§ 1.

Przekroczenie granicy państwowej między Galicyą zachodnią a Prusami i Królestwem Polskiem w obu kierunkach dozwolone jest tylko w podanych niżej miejscowościach i punktach przejścia.

Miejscowości te i punkta dla podróżujących pieszo, konno, wozami, bicyklami albo automobilami wyznacza się jak następuje:

Powiat polityczny Oświęcim:

1) Zabrzeg droga cłowa do Nowego Berunia na Szląsku pruskim;

2) Brzeszcze droga przez most na Wiśle w Jawiszowicach w kierunku do Góry na Szląsku pruskim.

Powiat polityczny Chrzanów:

3) Chełmek droga cłowa do Chełma na Szląsku pruskim;
4) Jeleń gościniec do Jast na Szląsku pruskim;
5) Wysoki Brzeg ad Jaworzno droga cłowa do Brzezinki na Szląsku pruskim;
6) Jęzor gościniec do Mysłowic na Szląsku pruskim;
7) Lgota gościniec do Niesłowic w Królestwie Polskiem.

Dla przybywających koleją z zagranicy i dla jadących za granicę podróżnych wyznacza się jako graniczne punkty przejścia jak następuje:

Powiat polityczny Oświęcim:

1) Oświęcim, lokal rewizyjny cłowy na dworcu kolejowym linii kolejowej w kierunku ku Katowicom na Szląsku pruskim.

Powiat polityczny Chrzanów:

2) Szczakowa, lokal rewizyjny cłowy na dworcu kolejowym linii kolejowych w kierunku ku Mysłowicom na Szląsku pruskim i ku Granicy w Królestwie Polskiem.

§ 2.

Każdy, który przez wyżej oznaczoną granicę państwową udaje się za granicę lub do krajów Monarchii Austro-węgierskiej obowiązany jest wykazać się paszportem do podróży wystawionym ściśle według przepisów §§ 3. i 4. rozporządzenia ministeryalnego z 15. stycznia 1915 Dz. p. p. Nr. 11. D. u k. Nr. 21.

Paszport ten należy okazać władzom i ich organom powołanym do nadzorowania granicy.

Inne dokumenty podróży, jakoto karty legitymacyjne, książki robotnicze, książki służbowe i karty paszportowe wychodzą co do tych podróżujących z użycia.

W krajach korony węgierskiej jednocześnie z rozporządzeniem ministeryalnem z dnia 15. stycznia 1915 Dz. p. p. Nr. 11. wydano równobrzmiące wyjątkowe przepisy o przymusie paszportowym i przymusie wizy. Węgierskie paszporty do podróży muszą jednak oprócz

stwierdzenia identyczności osoby właściciela paszportu zawierać także urzędowe poświadczenie, że podpis na fotografii od tego właściciela pochodzi.

§ 3.

Zatrzymanie i rewizya paszportowa odbywa się w wszystkich wyżej wymienionych granicznych miejscowościach przejścia zasadniczo na miejscu przejścia, mianowicie w granicznym urzędzie cłowym (lokalu rewizyjnym na dworcu kolejowym), a gdzie one w miejscu przejścia się nie znajdują, w posterunkach opowiedzczych względnie w ustanowionych w tym celu posterunkach.

Wszystkie osoby przechodzące przez wyznaczone w § 1. miejsca graniczne mają nie zbaczając od wyznaczonych granicznych punktów przejścia i dróg, zgłosić się do rewizyi i nie mogą wcześniej opuścić miejsca rewizyjnego, dopóki nie otrzymają pozwolenia na dalszą podróż

§ 4.

Do wykonywania policyi paszportowej i udzielania pozwolenia na przekroczenie granicy i dalszą podróż w obu kierunkach powołani są przedewszystkiem urzędnicy granicznych urzędów policyjnych (Ekspozytur policyi), a gdzie ich niema, urzędnicy stacyonowanych i fungujących w wymienionych wyżej miejscach urzędów i ekspozytur cłowych, dalej kierownicy oddziałów straży skarbowej, organy straży skarbowej i posterunki opowiedźcze, albo specyalnie w tym celu ustanowione posterunki, ostatnie w porozumieniu z przydanym im organem żandarmeryi, a to według następujących przepisów:

Wspomniane organy i urzędnicy mają, jeżeli niema żadnej przeszkody, opatrzyć paszport do podróży swoją wizą i pozwolić na dalszą podróż.

Do ważności wizy, którą można uskutecznić ołówkiem chemicznym wystarczy podpis rewidującego urzędnika (organu) obok odcisku pieczęci urzędowej.

Osobom, które w granicznych miejscach przejścia nie mogą się przepisowo wylegitymować, albo przeciw którym zachodzą wątpliwości, nie należy pozwalać na dalszą podróż, lecz należy je natychmiast odstawić napowrót przez granicę, a jeżeli chodzi o jadących koleją żelazną, usunąć z pociągu kolejowego.

Osoby podejrzane należy oddać najbliższemu posterunkowi żandarmeryi, który stosownie do okoliczności odstawi je najbliższej Ekspozyturze policyi Starostwu, względnie najbliższemu sądowi powiatowemu albo innej kompetentnej Władzy.

Co do udzielonych względnie odmówionych pozwoleń na podróże i co do zarządzonych odstawień, winien organ rewizyjny prowadzić protokół, w którym uwidocznione być mają, nazwisko i imię, stan, miejsce wyjazdu, miejsce do którego podróżny zdążał i cel podróży.

§ 5.

Mieszkańcom granicznym zamieszkałym już przez sześć tygodni w granicznym obszarze cłowym dozwolone jest przekroczenie granicy państwowej za okazaniem legitymacyi wystawionej według załączonego formularza.

Legitymacye te należy przy przekroczeniu granicy okazać Władzom i organom powołanym do nadzorowania granicy i mają być przez nie wizowane. Do wystawienia legitymacyi do ułatwionego przekroczenia granicy powołane są:

1) dla powiatu politycznego Oświęcim c. k. Starostwo w Oświęcimiu, które może do tego upoważnić w ograniczonym zakresie c. k. Ekspozyturę policyi w Oświęcimiu;

2) dla powiatu politycznego Chrzanów c. k. Starostwo w Chrzanowie, oprócz tego c. k. Ekspozytura policyi w Szczakowej dla gminy Szczakowa i najbliższych sąsiednich gmin granicznych, które c. k. Starostwo w Chrzanowie oznaczy;

3) nadto w obu powyższych powiatach dla mieszkańców gmin Zabrzeg, Jaworzno (Wysoki Brzeg) i Chełmek, mające w wymienionych gminach swą siedzibę urzędową główne Urzędy cłowe, względnie uboczne urzędy i ekspozytury cłowe.

Legitymacye mogą być wydawane osobom zupełnie nieposzlakowanym i zaufania godnym.

Legitymacye należy wystawiać według załączonego formularza z ważnością do czterech tygodni i mają zawierać podpis podróżującego jakoteż potwierdzenie, że podpis ten pochodzi od właściciela legitymacyi.

Co do wystawionych legitymacyi mają Urzędy cłowe prowadzić zapiski, które po zniesieniu ograniczających zarządzeń policyjno-paszportowych należy odesłać właściwemu Starostwu.

Nr. ....

LEGITYMACYA
do ułatwionego przekroczenia granicy

dla ....

zamieszkałego w .... do przejścia granicy państwowej między Galicyą a Prusami (Królestwem Polskiem) w obu kierunkach w dozwolonem miejscu przekroczenia ....

....

Opis osoby:

Zatrudnienie	Oczy ....
Wiek	Nos ....
Wzrost	Usta ....
Twarz	Broda ....
Włosy	Szczególne znaki ....

Przed urzędem umieszczony podpis:

Legitymacya ta ważna jest na .... dni licząc od dnia wystawienia.

C. k. Starostwo **C. k. Ekspozytura Policyi**

.... dnia .... 191..

L. S. Podpis:

Miejsce dla wizy:

Ułatwienia dla przekroczenia granicy należy w pierwszym rzędzie przyznawać gospodarzom rolnym, przemysłowcom, jakoteż robotnikom rolnym, przemysłowym, górniczym i fabrycznym.

§ 6.

Ograniczających zarządzeń policyjno-paszportowych nie należy stosować do członków c. i k. austro-węgierskiej i niemieckiej armii, którzy opatrzeni są dokumentami podróżnymi, wystawionymi przez Władzę wojskową.

C. k. Wiceprezydent Namiestnictwa

Grodzicki w. r.

KRAKÓW. — DRUK W. L. ANCZYCA I SPÓŁKI.

Rok 1915.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Część IX. — Wydana i rozesłana dnia 30. sierpnia 1915.

Nr. 34.

Rozporządzenie

c. k. Namiestnika w Galicyi z dnia 18. sierpnia 1915 L. 20741/pr, którem znosi się dotychczasowe przepisy zaprowadzające jednolity gatunek drobnego białego pieczywa oraz jednolitą wagę i cenę chleba na czas wojny.

Na podstawie postanowień § 1 rozporządzenia ministeryalnego z 11. sierpnia 1915 Dz. u. p. Nr. 230 rozporządzam co następuje:

§ 1.

Rozporządzenie Namiestnictwa z 4. lutego 1915 L. 1960/pr. Dz. u. kr. Nr. 11, którem zaprowadzono jednolity gatunek drobnego białego pieczywa na czas wojny, i rozporządzenie Namiestnictwa z 13. kwietnia 1915 L. 6069/pr. Dz. u. kr. Nr. 14, którem zaprowadzono jednolitą wagę i cenę chleba, znosi się.

§ 2.

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

C. k. Namiestnik
von Colard, G. d. I., w. r.

Nr. 35.

Rozporządzenie

c. k. Namiestnika w Galicyi z 18. sierpnia 1915 L. 20741/pr., którem wydaje się przepisy wykonawcze do rozporządzenia ministeryalnego z 11. sierpnia 1915 Dz. u. p. Nr. 231 regulującego wyrób i zbyt chleba i pieczywa.

W wykonaniu §§ 2 i 3 powołanego rozporządzenia ministeryalnego, zarządzam co następuje:

§ 1.

Aż do dalszego zarządzenia wolno wypiekać jako drobne pieczywo tylko okrągłe bułeczki na wodzie o wadze 35 g w cenie po 4 h za sztukę.

§ 2.

Do wypiekania drobnego pieczywa wolno używać tylko mąki pszennej chlebowej lub mąki pszennej jednolitej, albo też dowolnej mieszaniny tych mąk. Żadnego innego drobnego pieczywa wypiekać nie wolno.

§ 3.

Do wypiekania chleba wolno używać oprócz mieszaniny mąki pszennej chlebowej i żytnej tylko dodatku mąki lub miazgi kartoflanej w ilości najwyżej 10% ogólnej wagi wyrobionej mąki.

Stosunek mieszania mąki pszennej chlebowej i żytnej przy wypiekaniu chleba w sposób przemysłowy ma odpowiadać stosunkowi, w jakim przydzielono te gatunki mąki przemysłowcom, trudniącym się wypiekaniem chleba.

§ 4.

Chleb wolno wypiekać tylko w bochenkach okrągłych lub podłużnych, które po zupełnem ostygnięciu ważą przynajmniej 280 g. Waga bochenków, które więcej ważą niż 280 g, musi być podzielną przez 70.

Bochenki o wadze 280 g muszą być w ten sposób wyrobione, żeby je można z łatwością rozdzielić na cztery równe części.

§ 5.

Cena chleba nie może przenosić 5 h. za 70 g.

§ 6.

Rozporządzenie to ma być umieszczone na widocznem miejscu we wszystkich piekarniach, sklepach sprzedaży pieczywa i lokalach, w których się pieczywo podaje.

§ 7.

Przekroczenia tego rozporządzenia będą karane o ile nie ma zastosowania odpowiedzialność karno-sądowa, przez polityczne władze I. instancyi grzywną do 5.000 K albo aresztem do 6 miesięcy. Nadto można orzec także utratę uprawnienia przemysłowego.

§ 8.

Przepisy powyższe winne być przestrzegane także wtedy, jeżeli ciasto na chleb lub na pieczywo przyrządzone przez osobę trzecią, przynosi się do piekarni celem wypieczenia.

§ 9.

Postanowienia niniejszego rozporządzenia nie odnoszą się do wytwarzania chleba i pieczywa przez zarząd wojskowy.

§ 10.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi natychmiast w życie w miejsce rozporządzeń tutejszych z 4. lutego 1915 L. 1960/pr. Dz. u. kr. Nr. 11 i z 13. kwietnia 1915 L. 6069 Dz. u. kr. Nr. 14.

C. k. Namiestnik:

von Colard, G. d. I., w. r.

KRAKÓW. — DRUK W. L. ANCZYCA I SPÓŁKI.

Rok 1915.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Część X. — Wydana i rozesłana dnia 31. sierpnia 1915.

Nr. 36.

Rozporządzenie

c. k. Namiestnika w Galicyi z dnia 18. sierpnia 1915, L. 20706/pr., którem ustanawia się maksymalne ceny cukru w handlu hurtownym i detajlicznym.

Na podstawie § 11. rozporządzenia ministeryalnego z 7. lipca 1915, Dz. p. p. Nr. 195, o uregulowaniu obrotu handlowego cukrem zarządzam co następuje:

§ 1.

Dla obliczenia ceny cukru w handlu hurtownym i detajlicznym służą za podstawę ceny cukru w dużych głowach za 100 kg franko stacye kolejowe w Galicyi.

Ceny te są zawarte w urzędowej tabeli. Za inne sorty, t. z. za cukier nie w dużych głowach, dolicza się osobny dodatek, wyszczególniony w urzędowej tabeli dodatków za sorty.

Obie wymienione tabele są wyłożone do wolnego przeglądu we wszystkich władzach politycznych I. Instancyi.

Cenę cukru w handlu hurtownym ustala się w ten sposób, że do ceny wymienionej w ustępie pierwszym dolicza się dodatek najwyżej 3 K za 100 kg.

Natomiast przy ustaleniu ceny w handlu detajlicznym dolicza się dalszy dodatek najwyżej 7 K za 100 kg jako zysk detajlisty.

§ 2.

W handlu detajlicznym ustanawia się dla wszystkich galicyjskich stacyi kolejowych i miejscowości oddalonych od stacyi kolejowej nie więcej jak 5 km następujące ceny maksymalne:

I. W obrębie c. k. wyższego Sądu krajowego w Krakowie:

a) Jeśli sprzedaż nie odbywa się w oryginalnem opakowaniu, 1 K 2 h za kilogram wszystkich sort rafinowanego cukru z wyjątkiem cukru kostkowego, na który ustanawia się cenę maksymalną 1 K 4 h za kilogram.

b) W oryginalnem opakowaniu za 1 kg:

1. duże głowy	—	K	97 h
2. głowy ponad 3 kg	—	»	98 »
3. głowy poniżej 3 kg	1	»	— »
4. kostki w kartonach	1	»	— »
5. kostki w skrzyniach	1	»	— »
6. mączka w workach po 25 kg i 50 kg	1	»	— »
7. grysik w workach po 25 kg i 50 kg	1	»	— »

II. W okręgu c. k. wyższego Sądu krajowego we Lwowie:

a) Jeśli sprzedaż nie odbywa się w oryginalnem opakowaniu 1 K 4 h za kilogram wszystkich sort rafinowanego cukru z wyjątkiem cukru kostkowego, na który ustanawia się cenę maksymalną 1 K 6 h.

b) W oryginalnem opakowaniu za 1 kg:

1. duże głowy	1	K	— h
2. głowy powyżej 3 kg	1	»	— »
3. głowy poniżej 3 kg	1	»	2 »
4. kostki w kartonach	1	»	2 »
5. kostki w skrzyniach	1	»	2 »
6. mączka w workach po 25 i 50 kg	1	»	2 »
7. grysik w workach po 25 i 50 kg	1	»	2 »

W miejscowościach, oddalonych od stacyi kolejowej więcej niż 5 km a mniej niż 20 km, może być do ceny podanej pod *a)* i *b)* doliczony dodatek 2 h na 1 kg, przy odległości powyżej 20 km 4 h na kilogramie.

Miejscowości, w których te ze względu na odległość od stacyi kolejowej o 2 względnie 4 h podwyższone ceny pobierać można, ogłosi polityczna władza powiatowa.

§ 3.

Jeśli w handlu detajlicznym sprzedawanoby inne sorty cukru aniżeli wyszczególnione w § 2 *b)* to cena tego cukru oznacza się według postanowień § 1.

§ 4.

Ceny podane w § 1., 2. i 3. odnoszą się tylko do cukru dostawionego świeżo z cukrowni, który oznaczony będzie urzędową banderolą koloru żółtego.

Natomiast dawne zapasy cukru zaopatrzone banderolą czerwoną sprzedawać się będzie w handlu hurtownym o 9 K 50 h taniej na 100 kg, w handlu detajlicznym o 8 h taniej na 1 kg.

§ 5.

Niniejsze rozporządzenie wraz z obwieszczeniem, które wyda władza polityczna powiatowa po myśli § 2. ustęp ostatni, musi być uwidocznione w każdym lokalu sprzedaży cukru.

§ 6.

Przekroczenia niniejszego rozporządzenia jakoteż wszelkie działania celem udaremnienia jego postanowień będą — o ile nie podpadają ściganiu karno-sądowemu, karane przez polityczne władze I. instancyi grzywną do 5000 koron lub według ich uznania aresztem do sześciu miesięcy.

§ 7.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi natychmiast w życie.

C. k. Namiestnik:
von Colard, G. d. I., w. r.

KRAKÓW. — DRUK W. L. ANCZYCA I SPÓŁKI.

Rok 1915.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Część XI. — Wydana i rozesłana dnia 25. września 1915.

Nr. 37.

Ustawa

z dnia 5. września 1914 o zaliczeniu gminy Knihinin, wieś powiatu stanisławowskiego, do rzędu miejscowości podlegających ustawie budowniczej z dnia 4. kwietnia 1889 Dz. u. kr. Nr. 31 i noweli z dnia 15. maja 1907 Dz. u. kr. Nr. 56.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem postanawiam co następuje:

Art. I.

Gmina Knihinin, wieś powiatu stanisławowskiego zaliczoną zostaje do rzędu miejscowości, w których obowiązuje ustawa budownicza z dnia 4. kwietnia 1889 Dz. u. kr. Nr. 31 i nowela z dnia 15. maja 1907 Dz. u. kr. Nr. 56.

Art. II.

Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem jej ogłoszenia.

Art. III.

Wykonanie tej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi robót publicznych.

Wiedeń, dnia 5. września 1914. **Franciszek Józef,** w. r.

Trnka, w. r.

Nr. 38.

Obwieszczenie

Prezydyum c. k. Namiestnictwa z dnia 9. września 1915 L. 23554/pr. o dalszym poborze dodatków krajowych w dotychczasowej wysokości w II. półroczu 1915.

Jego Ces. i Król. Apostolska Mość raczył Najwyższem postanowieniem z dnia 26. sierpnia 1915 najmiłościwiej zatwierdzić uchwałę galicyjskiego Wydziału krajowego z dnia 19. czerwca 1915, w sprawie dalszego poboru dodatków krajowych w dotychczasowej wysokości w II. półroczu 1915, a to pod warunkami, unormowanymi Najwyższem postanowieniem z dnia 1. lipca 1898 i z zastrzeżeniem stanowczego ustalenia wysokości dodatków krajowych na rok 1915 na podstawie budżetu krajowego, który Sejm krajowy uchwali.

Według tego Najwyższego postanowienia pobierany będzie na mocy tej uchwały Wydziału krajowego dodatek krajowy:

a) po 72 groszy od każdej korony całej przypisanej należytości w państwowym podatku gruntowym, domowo-czynszowym, domowo-klasowym i 5% podatku od domów, wolnych od podatku czynszowego;

b) po 78 groszy od każdej korony całej przypisanej należytości w państwowych podatkach bezpośrednich osobistych, wprowadzonych ustawą z dnia 25. października 1896 Dz. u. p. Nr. 220, z wyjątkiem podatku dochodowego, unormowanego ustawą z dnia 23. stycznia 1914 Dz. u. p. Nr. 13;

c) opodatkowani w mieście Krakowie, tudzież w powiatach krakowskim i chrzanowskim opłacać będą dodatek do podatków pod *a)* wymienionych po 68 groszy, zaś do podatków pod *b)* wymienionych po 74 groszy od każdej korony całej przypisanej należytości tych podatków.

C. k. Namiestnik

von Colard, G. d. I., w. r.

Nr. 39.

Rozporządzenie

c. k. Namiestnika w Galicyi z dnia 9. września 1915, L. 23281/pr. dotyczące drobnego handlu mąką.

Na podstawie § 19. rozporządzenia Cesarskiego z 21. czerwca 1915, Dz. u. p. Nr. 167, zarządzam co następuje:

§ 1.

Dla drobnej sprzedaży mąki ustanawia się następujące ceny za kg.

Mąka pszenna piekarska, grysik pszenny, pszenna mąka razowa (mąka na chleb Grahama)	0·76 K
mąka pszenna do gotowania	0·66 «
mąka pszenna chlebowa	0·48 «
mąka żytnia jednolita	0·48 «

Dla miejscowości, położonych w obrębie dalszym niż 10 km od właściwej kolejowej stacyi dostawy, zezwala się ze względu na wyższe koszta dowozu podwyżkę o 2 hal. na kilogramie.

Miejscowości te oznaczy i ogłosi Władza powiatowa I. instancyi.

§ 2.

Każdy sprzedawca mąki obowiązany jest oznaczyć znajdujące się w lokalu sprzedaży zapasy mąki widocznymi napisami według pojedynczych gatunków, a nadto uwidocznić równocześnie ceny poszczególnych gatunków mąki według wagi.

§ 3.

Każde mieszanie albo inna jaka zmiana jakości mąki, przeznaczonej do sprzedaży jest surowo zakazane.

§ 4.

Każdy sprzedawca mąki ma odpis niniejszego rozporządzenia, jakoteż obwieszczenia, przewidzianego w § 1. ustęp ostatni umieścić w lokalu sprzedaży w miejscu dla każdego widocznem.

§ 5.

Polityczne władze I. instancyi jak i władze policyjne mają prawo przeprowadzać każdej chwili rewizyę w lokalach sprzedaży przez wła-

sne organa i umyślnie ustanowionych znawców i pobierać według uznania próbki wyrobów młynarskich do badania.

Sprzedawcy mąki i ich zastępcy są obowiązani udzielać organom władzy i znawcom żądanych przez nich wyjaśnień.

Polityczne władze I. instancyi i władze policyjne uprawnione są użyć do tych czynności organów straży skarbowej, policyi środków żywności i gminnych komisarzy targowych.

§ 6.

Przekroczenia niniejszego rozporządzenia, o ile nie podlegają ściganiu karno-sądowemu, karane będą na podstawie § 35. rozporządzenia Cesarskiego z 21. czerwca 1915, Dz. u. p. Nr. 167, przez polityczne władze powiatowe grzywną do 2000 Koron albo aresztem do trzech miesięcy — przy okolicznościach szczególnie obciążających grzywną do 5000 Koron albo aresztem do 6 miesięcy.

§ 7.

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

C. k. Namiestnik:
von Colard, G. d. I., w. r.

KRAKÓW. — DRUK W. L. ANCZYCA i SPÓŁKI

Rok 1915.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Część XII. — Wydana i rozesłana dnia 8. listopada 1915.

Nr. 40.

Rozporządzenie

c. k. Namiestnika w Galicyi z dnia 14. października 1915, L. 28705/pr., którem znosi się postanowienie §§ 1 i 2 tutejszego rozporządzenia z 18. sierpnia 1915 L. 20741/pr. Dz. u. kr. Nr. 35, dotyczące wypiekania drobnego pieczywa, oraz zmienia się postanowienia § 5. tego rozporządzenia, dotyczące ceny maksymalnej chleba.

W myśl postanowień §§ 2. i 3. rozporządzenia ministeryalnego z 11. sierpnia 1915, Dz. p. p. Nr. 231, zarządzam co następuje:

§ 1.

Postanowienie §§ 1 i 2 tutejszego rozporządzenia z 18. sierpnia b. r. L. 20741/pr. Dz. u. k. Nr. 35, znosi się.

§ 2.

Aż do dalszego zarządzenia nie wolno wypiekać żadnego drobnego pieczywa.

§ 3.

Postanowienia § 5. rozporządzenia z 18. sierpnia 1915 Dz. u. k. Nr. 35 zmienia się w ten sposób, że cena chleba nie może przenosić 4 halerzy za 70 gramów.

§ 4.

Rozporządzenie to ma być umieszczone na widocznem miejscu we wszystkich piekarniach, w sklepach sprzedaży pieczywa i w lokalach, w których się pieczywo podaje.

§ 5.

Przekroczenia tego rozporządzenia będą karane, o ile niema zastosowania odpowiedzialność karno-sądowa przez polityczne władze I-szej instancyi grzywną do 5000 Koron, albo aresztem do 6 miesięcy. Nadto można orzec także utratę uprawnienia przemysłowego.

§ 6.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi natychmiast w życie.

C. k. Namiestnik:

von Colard, G. d. I., w. r.

Nr. 41.

Obwieszczenie

Prezydyum c. k. Namiestnictwa z dnia 19. października 1915 L. 28506/pr o prowizorycznym dalszym poborze 30% dodatku krajowego do państwowego podatku konsumcyjnego od wina, moszczu, zacieru winnego i moszczu owocowego w roku 1915.

Jego Ces. i Król. Apostolska Mość raczył Najwyższem postanowieniem z 30. września 1915, najmiłościwiej zatwierdzić uchwałę galicyjskiego Wydziału krajowego z 3. sierpnia 1915, w sprawie prowizorycznego dalszego poboru przyzwolonego ustawą z 7. lipca 1909, Dz. u. kr. Nr. 102, 30% dodatku krajowego do państwowego podatku konsumcyjnego od wina, moszczu, zacieru winnego i moszczu owocowego w czasie od 1. stycznia do 31. grudnia 1915.

Dodatek ten będzie pobierany wedle postanowień ustawy z 7. lipca 1909, Dz. u. kr. Nr. 102, i rozporządzenia z 28. lipca 1909, Dz. u. kr. Nr. 103.

C. k. Namiestnik:

von Colard, G. d. I., w. r.

Nr. 42.

Rozporządzenie

c. k. Namiestnika w Galicyi z dnia 11. października 1915, L. 25968/pr., którem uzupełnia się rozporządzenie tutejsze z dnia 18. sierpnia 1915, L. 20706/pr. Dz. u. kr. Nr. 36, w sprawie ustanowienia maksymalnych cen cukru.

Na podstawie § 11 rozporządzenia ministeryalnego z 7. lipca 1915. Dz. p. p. Nr. 195 o uregulowaniu obrotu handlowego cukrem, zarządzam co następuje:

§ 1.

Ustanowione w § 1 rozporządzenia tutejszego z dnia 18. sierpnia 1915 Dz. u. kr. Nr. 36 ceny maksymalne cukru obowiązują także przy sprzedaży krajowego cukru krystalicznego (w workach po 100 kg brutto za netto), oraz następujących sort cukru eksportowego, będących w użyciu wewnątrz Państwa: małe głowy po 3 kg i 1½ kg do 2 kg brutto i melassa w pojedyńczych i podwójnych workach po 84 kg brutto za netto, tak w handlu hurtownym jak i w detailicznym, dalej obowiązują wyżej wspomniane ceny maksymalne przy sprzedaży wprowadzonych **obecnie** do obrotu handlowego wewnątrz Państwa dalszych sort cukru eksportowego w odmiennych opakowaniach w handlu hurtownym.

Urzędowe tabele sort, a mianowicie tabela A dla sort krajowych i tabela B dla sort eksportowych są wyłożone do wolnego przeglądu we wszystkich Władzach politycznych I. instancyi.

Przy obliczaniu cen krajowego cukru krystalicznego (w workach po 100 kg brutto za netto), oraz eksportowego cukru krystalicznego (w podwójnych workach po 101½ kg netto o przyjętej wadze 102½ kg) nie dolicza się jednak dodatku, o którym mowa w ustępie 2-gim § 1. rozporządzenia z dnia 18. sierpnia 1915 Dz. u. kr. Nr. 36, lecz prze-

ciwnie od podstawowych cen cukru w dużych głowach za 100 kg franko stacye kolejowe w Galicyi, zawartych w urzędowej tabeli, wyłożonej we Władzach politycznych I. instancyi do przeglądu, odlicza się przy krajowym cukrze krystalicznym 1 K, a przy eksportowym cukrze krystalicznym 50 h.

Oznaczenie cen dla sort eksportowych wprowadzonych **obecnie** do obrotu wewnątrz kraju ma się opierać wyłącznie na podstawie ceny po 88 K 50 hal. za 100 kg cukru w dużych głowach, a zatem na podstawie cen zawartych w drugiej kolumnie urzędowej tabeli.

§ 2.

Ceny maksymalne wspomnianych dopiero obecnie wprowadzonych w użycie wewnątrz Państwa sort cukru eksportowego w handlu detailicznym, ustanowią Władze polityczne I. instancyi.

§ 3.

Niniejsze rozporządzenie musi być wraz z rozporządzeniem z dnia 18. sierpnia 1915, Dz. u. kr. Nr. 36 uwidocznione w każdym lokalu sprzedaży cukru.

§ 4.

Przekroczenia niniejszego rozporządzenia, jakoteż wszelkie działania, celem udaremnienia jego postanowienień będą, o ile nie podlegają ściganiu karno-sądowemu, karane przez polityczne Władze I. instancyi grzywną do 5000 koron lub według ich uznania aresztem do 6 miesięcy.

§ 5.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi natychmiast w życie.

C. k. Namiestnik:

von Colard, G. d. I., w. r.

Nr. 43.

Ogłoszenie

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 5. października 1915, L. 37229 dotyczące podwyższenia taksy leczenia w powszechnych szpitalach publicznych w Brodach, Bóbrce, Brzeżanach, Czortkowie, Husiatynie, Podhajcach, Przemyślanach, Skałacie, Sokalu, Tarnopolu, Złoczowie, Żółkwi.

Na podstawie § 9. ustawy z dnia 28. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 47 ustanawia Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie taksę III klasy za leczenie i pielęgnowanie chorych w publicznym szpitalu powszechnym w:

Bóbrce	na	2	K	50	h
Brodach	»	2	»	10	»
Brzeżanach	»	2	»	40	»
Czortkowie	»	2	»	40	»
Husiatynie	»	2	»	30	»
Podhajcach	»	2	»	—	»
Przemyślanach	»	2	»	30	»
Skałacie	»	2	»	40	»
Sokalu	»	2	»	10	»
Tarnopolu	»	2	»	20	»
Złoczowie	»	2	»	30	»
Żółkwi	»	2	»	—	»

dziennie, począwszy od 1. listopada 1915 roku.

Marszałek krajowy: w z. **Dąmbski** w. r.

Członek Wydziału kraj.: **Bernadzikowski** w. r.

Nr. 44.

Rozporządzenie

c. k. Namiestnika w Galicyi z dnia 1. listopada 1915 dotyczące ustanowienia cen maksymalnych dla drobnej sprzedaży ziemniaków w ilościach do 10 cetnarów metrycznych.

Na podstawie postanowienia § 5 rozporządzenia ministeryalnego z dnia 22. września 1915 Dz. p. p. Nr. 276 postanawiam co następuje:

§ 1.

Przy drobnej sprzedaży ziemniaków t. j. w ilościach do 10 cetnarów metrycznych nie może producent, względnie kupiec, żądać cen wyższych jak następujące:

W miesiącu	Ceny podane w K. za 100 kg z wyjątkiem ziemniaków rogalkowych		
	ziemniaki jadalne		ziemniaki nie wybierane pastewne dla celów przemysłowych
	białe i żółte wybierane ręką	różowe ręką wybierane	
listopadzie	10·50	10	8·50
grudniu	11	10·50	9
styczniu	11·50	11	9·50
lutym	12	11·50	10
marcu	12·50	12	10·50
kwietniu	13·50	13	11
maju	14·50	14	12

§ 2.

Przekroczenie niniejszego rozporządzenia podlega postępowaniu oznaczonem w § 10 rozporządzenia ministeryalnego z dnia 22 września 1915 Dz. u. p. Nr. 276.

§ 3.

Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

C. k. Namiestnik
von Colard, G. d. I., w r.

Nr. 45.

Rozporządzenie

c. k. Namiestnika w Galicyi z dnia 28. października 1915, L. 30937/pr., którem rozszerza się moc obowiązującą rozporządzenia z dnia 31. marca 1915 L. 4669/pr. Dz. u. kr. Nr. 13 zaprowadzającego karty kontroli spożycia chleba i mąki.

Na podstawie §§ 4. i 6. rozporządzenia ministeryalnego z dnia 26. marca 1915 Dz. u. p. Nr. 75 zarządzam co następuje:

§ 1.

Ważność rozporządzenia z dnia 31. marca 1915 L. 4669/pr. Dz. u. kr. Nr. 13 zaprowadzającego karty dla kontroli spożycia chleba i mąki rozszerza się niniejszem, w dalszym ciągu rozporządzenia z dnia 12. maja 1915 L. 8242/pr. Dz. u. kr. Nr. 25 na następujące miejscowości:

Bóbrka, Bohorodczany, Brzesko, Brzeżany, Brzozów, Chełmiec niemiecki, Chełmiec polski, Ciężkowice (powiat Chrzanów), Dąbrowa z Bagienicą, Podkościelem i Rudą, Zazamcze, Dąbrówka, Dąbrówka niemiecka, Dobromil z Huciskiem, Dolina z Debelówką i Turzą małą, Drohobycz, Gołębkowice, Gorlice, Gródek jagielloński z Voralbergiem, Grybów, Horodenka, Jarosław, Jasło, Jaworów, Jazowsko, Kałusz z Banią, Zagórzem i Wistową, Kamionka strumiłowa, Kolbuszowa z Kolbuszową dolną i górną, Kołomyja, Komorowice, Kosów, Kraków, Krosno z Białobrzegami i Krościenkiem niżnem, Krzeszowice, Lisko, Lubaczów, Lwów z Biłohorszczą, Hołoskiem małem i Wielkiem, Kleparowem, Krzywczycami, Sygniówką, Zamarstynowem, Zniesieniem i Kulparkowem, Łańcut z Przedmieściem, Łącko, Mielec, Myszyna, Nadwórna z Pniowem, Nisko, Peczeniżyn, Pilzno, Piwniczna, Podhajce, Przemyśl z Wilczem Przekopaną, Pikulicami, Prałkowcami i Lipowicą, Przemyślany, Przeworsk z Budami przeworskiemi, Rawa ruska, Rohatyn, Ropczyce, Rudki, Rzeszów z Pobitnem, Staroniwą i Staromieściem, Sambor, Sanok z Posadą olchowską, Sądowa Wisznia, Skawina, Skole, Słotwiny (powiat Nowy Sącz), Śniatyn, Sokal, Stanisławów z Knihininem miastem i Knihininem kolonią, Stary Sambor, Stary Sącz, Stryj, Strzyżów, Szczakowa, Tarnobrzeg z Miechocinem i Mokrzyszowem, Tarnów, Tłu-

macz, Trzebinia miasto, Trzebinia wieś, Turka, Wieliczka z Klasnem i Bogucinem, Żółkiew i Żydaczów.

§ 2.

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 14. listopada 1915 roku.

C. k. Namiestnik
von Colard, G. d. I., w. r.

Nr. 46.

Obwieszczenie

Prezydyum c. k. galicyjskiego Namiestnictwa z dnia 1. listopada 1915 L. 29730/pr. o ustanowieniu Komisarza fortecznego dla twierdzy Kraków i rozszerzeniu zakresu działania c. k. Dyrekcyi Policyi w Krakowie co do agend policyi państwowej na wszystkie gminy krakowskim rejonem policyjnym dotychczas nieobjęte a obecnie do urzędowego okręgu Komisarza fortecznego dla twierdzy Kraków wcielone.

Wskutek reskryptu Pana Ministra spraw wewnętrznych z dnia 27. września 1915 L. 16339/M. I. i na zasadzie § 1. ces. rozporządzenia z dnia 6. maja 1915 Nr. 125 Dz. p. p. poddaje się na żądanie Naczelnej Komendy armi publiczną administracyę — o ile ona wchodzi w zakres działania Władz politycznych I. Instancyi, c. k. Dyrekcyi Policyi albo gmin — w obrębie twierdzy Kraków Komisarzowi fortecznemu mianowanemu dla tej twierdzy.

Urzędowy okręg tego Komisarza fortecznego będzie się rozciągał na król. stoł. miasto Kraków i następujące gminy:

Aleksandrowice, Balice, Batowice, Bieńczyce, Boleń, Bosutów, Bielany, Bibice, Bolechowice, Branice Bronowice małe, Bronowice wielkie, Brzezie, Budzyń, Burów, Chełm, Cholerzyn, Czulice, Czyżyny, Dąbrowa, Dojazdów, Dziekanowice, Garlica murowana, Giebułtów, Głęboka, Grębałów, Jeziorzany, Kantorowice, Karniów, Karniowice, Kleszczów, Kobylany, Kocmyrzów, Kościelniki, Kryspinów, Krzesławice, Krzysztoforzyce, Łiszki, Lubocza, Łęg, Łuczanowice, Mistrzejowice, Modlnica, Modlniczka, Mogiła, Morawica, Mydlniki, Olszanica, Pękowice, Piekary, Pleszów, Prądnik biały, Prądnik czerwony, Prusy, Przegorzały, Przylasek rusiecki, Raciborowice, Rączna, Rakowice, Ruszcza, Rząska Ściejowice,

Sulechów, Szczyglice, Tomaszowice, Tonie, Trojanowice, Ujazd, Wadów, Węgrzce, Węgrzynowice, Wieckowice, Witkowice, Wola justowska, Wolica, Wróżenice, Wyciąże, Zabierzów, Zesławice, Zastów, Zelków i Zielonki powiatu politycznego Kraków; Bodzów, Borek fałęcki, Borek szlachecki, Brzyczyna dolna, Chorowice, Gaj, Golkowice Jugowice, Kobierzyn, Konary, Kopanka, Korabniki, Kossocice, Kostrze, Kurdwanów, Libertów Lusina, Łagiewniki, Mogilany, Opatkowice, Piaski wielkie, Prokocim, Pykowice, Radziszów, Rajsko, Rzosów, Samborek, Siarczana góra, Sidzina, Skawina, Skotniki, Soboniowice, Świątniki górne, Swoszowice, Tyniec, Wola duchacka, Wróblowice, Wrząsowice i Zbydniowice powiatu politycznego Podgórze-powiat; Bierzanów, Biskupice, Bodzanów, Bogucice, Brzegi, Bugaj, Byszyce, Chorągwica, Czarnochowice, Grabie, Grabówki, Janowice, Klasno, Kokołów, Koźmice małe, Koźmice wielkie, Krzyszkowice, Lednica górna, Lednica niemiecka, Maławieś, Mietniów, Ochmanów, Ochojno dolne, Ochojno górne, Pawlikowice-Taszyce, Podstolice, Przebierzany, Przewóz, Raciborsko, Rożnowa, Rząka, Rzeszotary, Rybitwy Siercza, Śledziejowice, Strumiany, Sułków, Sułów, Sygneczów, Tomaszkowice, Węgrzce wielkie, Wieliczka, Zabowa i Zakrzów z Zakrzewcem powiatu politycznego Wieliczka.

Równocześnie rozszerza się na podstawie upoważnienia udzielonego powołanym na wstępie reskryptem Pana Ministra spraw wewnętrznych zakres działania c. k. Dyrekcyi Policyi w Krakowie w sprawach policyi państwowej (policya obcych, sprawy meldunkowe, paszportowe, odszupasowanie i wydalenie), na wszystkie gminy oznaczonego wyżej urzędowego okręgu Komisarza fortecznego, o ile te agendy nie są w tych gminach już wykonane przez wspomnianą Dyrekcyę policyi na podstawie dawniej wydanych rozporządzeń.

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 15. listopada 1915 roku.

C. k. Namiestnik:

von Colard, G. d. I., w. r.

KRAKÓW. — DRUK W. L. ANCZYCA I SPÓŁKI.

Rok 1915.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych
dla
Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Część XIII. — Wydana i rozesłana dnia 8. grudnia 1915.

Nr. 47.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 1. listopada 1915, L. 31368 w sprawie przedłużenia gminie miasta Rzeszów koncesyi do pobierania opłat myta kopytkowego.

Na mocy § 7. ustawy z dnia 10. grudnia 1907, (Dz. u. kr. Nr. 155) Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem, przedłuża gminie miasta Rzeszów na dalszych lat trzy koncesyę z dnia 22. maja 1897 (Dz. u. kr. Nr. 32) do pobierania opłat myta kopytkowego w wysokości i pod warunkami w tej koncesyi wymienionymi.

Marszałek krajowy: **Niezabitowski** w. r.

Członek Wydziału kraj.: **Dąmbski** w. r.

Nr. 48.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 19. listopada 1915, LW. 42.746. w sprawie zezwolenia gminie Biecz na pobór opłaty gminnej od piwa.

Po myśli postanowień ustawy z dnia 28. września 1910. Dz. u kr. Nr. 208. Wydział krajowy, za zgodą c. k. Namiestnictwa, zezwala gmi-

nie Biecz pobierać do końca roku 1917. opłatę gminną od piwa po trzy (3) korony 40 hal. od jednego hektolitra, a to pod warunkami i w sposób unormowany rozporządzeniem Wydziału krajowego z dnia 12. listopada 1912. Dz. u. kr. Nr. 130.

Marszałek krajowy: **Stanisław Niezabitowski** w. r.

Członek Wydziału kr.: **Dr. Władysław Jahl** w. r.

KRAKÓW. — DRUK W. L. ANCZYCA I SPÓŁKI.

Prezydyum c. k. Namiestnictwa

L. 32.824/pr. Biała, 20. listopada 1915.

Sprostowanie

części XII. Nr. 42. Dz. u. kr. z r. 1915.

W pierwszym ustępie § 1. rozporządzenia Namiestnictwa z dnia 11. października 1915. Dz. u. kr. Nr. 42. w sprawie maksymalnych cen cukru słowo: »Melassa« ma brzmieć: »Konkassa«.

Rok 1915.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Część XIV. — Wydana i rozesłana dnia 29. grudnia 1915.

Nr. 49.

Rozporządzenie

c. k. Namiestnika w Galicyi z dnia 6. grudnia 1915, L. 36.075/pr. dotyczące drobnego handlu krupami jęczmiennemi.

Na podstawie § 19. rozporządzenia Cesarskiego z dnia 21. czerwca 1915. Dz. p. p. Nr. 167. zarządzam co następuje:

§ 1.

Dla drobnej sprzedaży krup jęczmiennych ustanawia się następujące ceny maksymalne za 1 kg.:

Krupy jęczmienne Nr. 10	64 h.
« « « 9	66 h.
« « « 8	68 h.

Dla miejscowości położonych w obrębie dalszym niż 10 km. od młyna lub najbliższej stacyi ładowniczej tego młyna zezwala się ze względu na wyższe koszta dowozu podwyżkę ceny o 2 h. na kilogramie.

Miejscowości te oznaczy i ogłosi polityczna Władza I. instancyi.

§ 2.

Każdy handlarz krupami obowiązany jest oznaczyć znajdujące się w lokalu sprzedaży zapasy krup jęczmiennych widocznymi napisami według poszczególnych gatunków, a nadto uwidocznić równocześnie ceny każdego gatunku według wagi.

§ 3.

Każde mieszanie albo inna jaka zmiana jakości krup przeznaczonych do sprzedaży jest surowo zakazana.

§ 4.

Każdy handlarz krup jęczmiennych ma tak odpis niniejszego rozporządzenia, jakoteż odpis obwieszczenia przewidzianego w § 1. ustęp ostatni umieścić w lokalu sprzedaży, w miejscu dla każdego widocznem.

§ 5.

Polityczne Władze I. instancyi, jak i Władze policyjne mają prawo przeprowadzać każdej chwili rewizyę w lokalach sprzedaży krup przez własne organa, jakoteż przez umyślnie ustanowionych rzeczoznawców i pobierać według uznania próbki z krup jęczmiennych do badania.

Handlarze krup i ich zastępcy są obowiązani udzielać organom Władzy i znawcom wszelkich żądanych wyjaśnień.

Polityczne Władze I. instancyi i Władze policyjne są uprawnione użyć do tych czynności organów straży skarbowej, policyi środków żywności i gminnych komisarzy targowych.

§ 6.

Przekroczenia niniejszego rozporządzenia, o ile nie podpadają ściganiu karno-sądowemu, karane będą na podstawie § 35. Cesarskiego rozporządzenia z dnia 21. czerwca 1915. Dz. p. p. Nr. 167. przez polityczne Władze powiatowe grzywną do 2.000 Koron albo aresztem do trzech miesięcy — przy okolicznościach szczególnie obciążających grzywną do 5.000 Koron albo aresztem do 6. miesięcy.

§ 7.

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

C. k. Namiestnik:
von Colard, G. d. I., w. r.

Nr. 50.

Obwieszczenie

Prezydyum c. k. Namiestnictwa z dnia 16. grudnia 1915, L. 38.485/pr. o prowizorycznym dalszym poborze 30% dodatku krajowego do państwowego podatku konsumcyjnego od wina, moszczu, zacieru winnego i moszczu owocowego w r. 1916.

Jego Ces. i Król. Apostolska Mość raczył Najwyższem postanowieniem z 6. grudnia 1915. najmiłościwiej zatwierdzić uchwałę galicyjskiego Wydziału krajowego z 3. sierpnia 1915 w sprawie prowizorycznego dalszego poboru przyzwolonego ustawą z 7. lipca 1909 Dz. u. kr. Nr. 102. 30% dodatku krajowego do państwowego podatku konsumcyjnego od wina, moszczu, zacieru winnego i moszczu owocowego od 1. stycznia do 31. grudnia 1916.

Dodatek ten będzie pobierany wedle postanowień ustawy z 7. lipca 1909 Dz. u. kr. Nr. 102. i rozporządzenia z 28. lipca 1909 Dz. u. kr. Nr. 103.

C. k. Namiestnik:
von Colard, G. d. I., w. r.

KRAKÓW. — DRUK W. L. ANCZYCA I SPÓŁKI